

ALT OM

Kunsten å imitere

2434

FISKE

Nr 7-2024 Pris: 119 kr

FISKEFEBER – GODT FOR HELSA!

*Røyenapp
under
midnattssola*

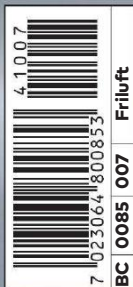
**SLUKER FOR
FJELLFISKE**

Ørretfiske
i Namsen

Kveite på
lånt utstyr

Ta sjørret med
bevegelige fluer

*Personlig verdensrekord 3,8 kilo 68cm
brekkut. Vagabondbrekkut. Strøking*

Lars Nilssen:

**Skriv fiske-
dagbok!**

12 Sjørret på bevegelige fluer

ØRRET/RØYE

- 20** Lars Nilssens fiskedagbøker
- 28** Ta ørret i lakseelva
- 34** Røyenapp under midnattssola
- 46** Storørret fra land
- 52** Imitasjonskunsten
- 58** Sluker for fjellfiske

LAKS

- 68** I Finnmarks villmark

SJØØRRET

- 12** Bevegelige fluer gjør susen

HAVFISKE

- 40** Kveite på lånt utstyr

FAST STOFF

- 3** Leder og kolofon
- 6** Nyheter og utstyr
- 18** Blinksquadd
- 26** Runar prater flue
- 50** Skrinets hemmeligheter
- 66** Mat fra sjø og innsjø
- 74** Siste kastet

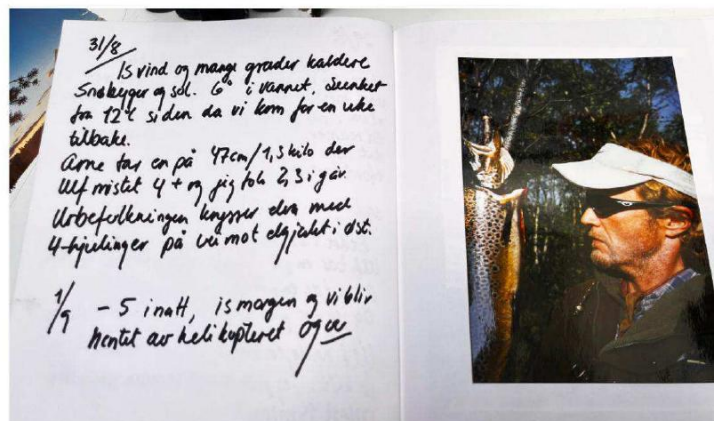

34 Røyefiske i Reisa

54 Kunsten å lage en imitasjon

20 Fiskedagbok er gull

28 Ørretlykke i Namsen

40 Kveita beit på lånt agn

Forsidefoto:
Rapala VMC

Da elvene stengte

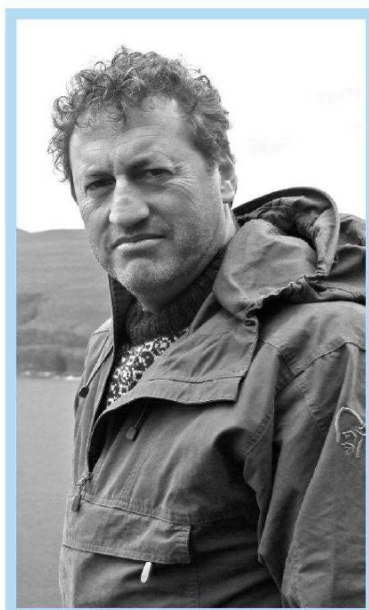
Lakseåret 2024 vil for alltid bli stående og husket som året da Miljødirektoratet stengte en rekke elver for laksefiske. Dette er beretningen om en varslet katastrofe, for å bruke et forslitt uttrykk. Laksebestanden har vært truet og i en negativ utvikling i mange år. I år førte det til at 33 lakseelver fra Agder i sør til Trøndelag i nord ble stengt den 22. juni, bare de nordligste fylkene Nordland, Troms og Finnmark slapp unna.

Lakseoppdrett og klimaendringer pekes ut som de største syndebukkene, begge deler menneskeskapte fenomener. Laksenæringen får fortsette som før. Det er villet, og politikerne kan ikke i ettertid si de ikke visste. Grunneiere som i en årrekke har gjort sitt beste for å verne om laksebestanden er de store taperne. De frykter at forbudet vil gi en inntektssvikt på over 300 millioner kroner. Grunneiere ved flere elver har også stilt seg kritiske til stengingen.

For laksefiskerne som mister årets høydepunkt, er det trist, men ingen av oss har glede av å fiske på bestander som ikke tåler uttaket. Vi får dra til fjells med kameratene til et ørretvann isteden, når dagene allerede er ringet rundt med rødt på kalenderen. Det har jeg foreslått til min kompis. Jeg er sikker på at det blir fine dager.

La deg gjerne inspirere av ørretartiklene i dette nummeret av Alt om Fiske. Lars Nilssen har skrevet om verdien av å skrive dagbøker fra alle fisketurene. Til slutt vil du ha gull mellom permene, der står svarene på når, hvor og hvorfor ørreten biter. Eller bli med Christer Rognerud til lakseelva Namsen, hvor du faktisk også kan få fin ørret.

Redaksjonssjef Peter Nagy

KUNDESERVICE

Telefon: 22 58 55 60

E-post: abo-fiske@egmont.com

Adr.: Alt om Fiske abonnementservice,
Pb. 4980, 0441 OSLO

REDAKSJONEN

Redaktør: Knut Brevik,

knut.brevik@egmont.com

Redaksjonssjef: Peter Nagy

peter.nagy@egmont.com

Redigerer: Linda Pedersen

Visuelt ansvarlig: Mona Henriksen

Produksjonskoordinator: Ingunn Elise Kristiansen

Ansvarlig redaktør/direktør: Axel Walø

Postadresse: Egmont Publishing

Alt om Fiske, P.b. 4980, Nydalen, 0441 OSLO

Besøksadresse: Nydalsveien 12A, Nydalen, Oslo

Sentralbord: 22 77 20 00

E-post til redaksjonen: fiske@egmont.com

ANNONSER

Salgssjef: Christian Dannevig, tlf: + 47 90 40 92 89

christian.dannevig@egmont.com

Markedsansvarlig: Kristine Lone

kristine.lone@egmont.com

VIL DU BLI ABONNENT?

Ta kontakt med kundeservice eller gå inn på
www.bladkiosken.no

Abonnementspriser: 1 år ordinært abonnement: kr 699

Gullabonnement: 10 utgaver: 799,-

20 utgaver: 1399,-

Abonnementet løper til det blir oppsagt.

@bladetaltomfiske

bladet_altomfiske

Stoff i bladet kan bare gjengis etter tillatelse fra redaktøren og med kildehenvisning. Alt om Fiske tar intet ansvar for originalbilder/artikler som ikke er bestilt. Utgivelse av stoff i Alt om Fiske skjer bare i henhold til våre generelle vilkår for rettigheter til stoff. Dette gjelder både for stoff som honoreres og for stoff som ikke honoreres. Vi forbeholder oss blant annet retten til å lagre og utgi stoffet i elektronisk form fra vårt redaksjonsarkiv eller andre databaser som vi har avtale med, herunder å utgi stoffet via internett. Innsendere av stoff kan, etter spesiell avtale med oss, i hvert enkelt tilfelle, reservere seg mot at deres stoff distribueres til våre kunder fra det elektroniske arkivet.

ET BLAD FRA

story house
EGMONT

ISSN: 0804-5887

TRYKK:
Egmont
Printing Service

Egmont Publishing er en del av Egmont. Egmont er et av Nordens største mediekonsern med 6300 ansatte og aktivitet i 30 land. Vi er en stiftelse og Egmont Fondet deler årlig ut over 90 millioner kroner til et bedre liv for barn og unge. Vårt motto We bring stories to life – har sterke publisistiske verdier. Vi står bak mer enn 700 magasiner, tegneserier, Klikk.no, TV 2, Nordisk Film, kinodrift, samt flere deleide selskaper.

7 SKITT FISKE

WWW.SKITTFISKE.NO
Norges største på fiskeutstyr.

www.skittfiske.no | tlf: 33 46 07 57 | post@skittfiske.no | Nygårdsveien 78, 3221 Sandefjord

Alltid gode priser på fiske og friluftsliv!

SKITTFISKEPRIS

www.skittfiske.no/skittfiskepris

AKTUELLE VARER JEVNLIK PRISET AV PRISROBOT

NB! Vareutvalg og priser vil variere jevnlig. Følg med på dine favoritter!

Veil pris
fra: 59,-

Best på bunnen

Søvik Flex-søkket er laget av synkeline fra fiskegarn, noe som gjør den effektiv å fiske med da den sjelden setter seg fast i bunnen. Derfor er den ekstra bra under vrirne bunnforhold som spiser søkker. Selve vekten er vevd inn i strømpa og svivelen er festet med krympeslange og lim for best mulig holdbarhet og styrke. Finnes i fire vekter fra 20 til 50 gram.

Markedsføres av Seeberg AS

Bjørn Mikael Pettersen

En suksess

Innsjøen Takvatnet sydvest for Nordkjosbotn i Troms er et eventyr fra virkeligheten om god forvaltning. For 50 år siden var innsjøen ødelagt som fiskevann etter like mange år med kraftig overbeskatning, blant annet med garnfiske. Gjennom feilbeskatning og uheldige utsetninger av nye fiskearter var innsjøen totalt dominert av småvokst røye full av parasitter, samtidig som ørreten nesten var borte. Grunneiere, fiskeforeninger og forskere

gikk derfor sammen og tok ut over 700 000 røyer med teiner på 1980-tallet. Det utgjorde 80 prosent av røyebestanden. Dermed ble det plass for den resterende ørreten og røya til å vokse seg stor og fin, og slik har Takvatnet holdt seg siden. Det vellykkede prosjektet har vært gjenstand for mye forskning og mange studenter har tatt master- og doktorgrad på den eventyrlige utviklingen i innsjøen, skriver avisa Nordlys.

Veil pris:
1499,-

MED KOMBO PÅ REISEN

Berkley Phazer Ørret er en firedelt fiskestang som her er kombinert med Abu Garcia Cardinal Max X haspelsnelle og FireLine snøre. Stanga har dyp aksjon som gir god kontroll med sluken og den tåler stor fisk. Snella har myk gange og brems som gir en leken kjøring av fisken. Med FireLine får du lange kast og stor styrke.

Leverandør: Abu Garcia

Pålitelig snelle i ny versjon

Den kjente arbeidshesten Okuma Ceymar A har nå fått flere forbedringer og attpåtil en ansiktsløftning. Det du ikke ser er at de innvendige mekanismene er oppgradert for å gi enda jevnere og mer effektiv ytelse, blant annet en friksjonsfri hovedaksel, som sikrer en sømløs innhenting og eliminerer unødvendig motstand. Et nytt håndtak gir et perfekt grep. Her er det mye snelle for pengene, lover leverandøren.

Leverandør: Rapala VMC
www.rapalavmc.no

Veil pris:
799,-

Veil pris:
349,60 kr.

Belønningen

Når fiskeøkta er over og du sitter rundt bålet og skrøner om fisken som glapp, er det godt med en skarp en. Årets utgave av Fiskersnaps har fokus på villaksen og Numedalslågen, og rekordlaksen på 20,4 kilo som Jonny Brynulfen tok på flue i fjorårets sesong pryder flasken. Andre rekordfisker fra de mest kjente norske lakseelvne står også skrevet på etiketten.

Leverandør: Det Norske Brenneri

Veil pris:
199,-

KLEBRIG KREM LOKKER FISKEN

Gobble Sticky er en klebrig krem som tilfører lukt og smak som stimulerer fisken til å nappe. Den kan brukes på alle typer sluker, pilker, wobblere og jigger. Den sitter godt på overflater som metall, plast og gummi. Kremen holder fra 10 til 30 kast, og ofte over en time på agn som fiskes statisk. Norskprodusert av 100 % biologisk nedbrytbart materiale. Tre varianter, to for sjøfiske og en for fettfinnefisk som laks og ørret.

Markedsføres av Seeborg AS

Kritiske til stenging

Da Miljødirektoratet stengte 33 lakseelver møtte de kritikk fra flere hold. Stig Haugland og Odd Sømme har delt på å være oppsynsmann for den nederste delen av Figgjoelva på Jæren i 20 år og de forteller at det var en god del mer laks i juni i år enn i fjor, og tettheten av lakseyngel i fjor høst var det høyeste som noen gang har vært registrert. Seniorrådgiver i Miljødirektoratet, Helge Axel Dyrendal, mente at det ikke hadde noen betydning.

– Det er hensynet til den framtidige gytingen som er bakgrunnen for stengingen, uttalte han til NRK Rogaland.

Da Miljødirektoratet stengte blant annet Figgjo, ble det lovet at det ville bli foretatt en ny vurdering av forholdene i alle norske lakseelver den 5. juli, så når du holder dette bladet i hånda, kan tallet på stengte lakseelver godt være enten høyere eller lavere enn 33.

Toby er verdens mest kopierte

Visste du at Abu Garcia Toby er den mest kopierte sluken, kanskje den mest solgte også? Sluken ble lansert i 1956 og har siden solgt – og blitt kopiert – over hele verden. Nå har den blitt «kopiert» av produsenten selv også, dette er nemlig Toby Magnum, spesialdesignet for dorging- og trollingfiske etter laks, stor ørret og gjedde. Magnum har de samme kjente styrefinnene som de vanlige Toby-slukene, som gir lokkende gange ved lav fart og reduserer rotasjon ved høy fart. Magnum er produsert i fem lekre farger i et begrenset antall for det nordiske markedet og kan fiskes alene siden den veier 60 gram, eller senkes lenger ned i vannet ved bruk av paravan.

Leverandør: Abu Garcia

Veil pris:
149,-

Veil pris:
239,-

Klassiker

Rapala Max Rap er den mest ekstreme og påkostede Rapala-wobbler noensinne og regnes som førstevalget til sjørrettfiske, men egner seg også til kystfiske og innlandsfiske. Max Rap er en naturtro imitasjon av svømmende byttfisk som alltid står menyen til sjørreten. Legg merke til skjellmønsteret som er gravert inn med laser på innsiden av kroppen. Fungerer best med korte stopp under innsveiving.

Leverandør: Rapala VMC
www.rapalavmc.no

Terkel Broe Christensen

Sjørret på vent

Statkraft hadde planlagt å sette ut 320 000 sjørret i Ranelva, men så ble prosjektet satt på vent. Årsaken er at parasitten *Myxobolus cerebralis* ble oppdaget hos Statkrafts genbank i Bjerka i Nordlands-kommunen Hemnes i starten av mai. Siden da ble ingen fisk transportert vekk fra anlegget og situasjonen har blitt en skikkelig nøtt for anlegget er ikke dimensjonert til å ha så mange

fisk. 130 000 sommergamle lakser, som skulle vært satt ut i Røssåga og 14 000 smolt ved anlegget som skulle vært satt ut i Røssåga-vassdraget ble også satt på vent på grunn av parasitten. I skrivende stund ble det løpende vurdert om en del av fisken måtte avlives på grunn av plassmangelen, skriver ilaks.no.

Veil pris
fra:
149,-

NATURTRO SHAD

Søvik Tobis er en svært naturtro kasteshad, laget for alt av jagende rovfisk i norske farvann. Tobis er fellesbetegnelsen på silartene, en viktig byttfisk for storfisk. Søvik Tobis består av et jigg-hode og en gummikropp som smelter inn i hverandre i en sømløs overgang. Tobis er laget i sju fargekombinasjoner og seks størrelser, fra 30 til 200 gram, beregnet på alt fra lettspinn etter lyr, sjørret og havabbor, til tyngre kaste-fiske etter kveite og storsei.

Markedsføres av Seeberg AS

For de lange kastene

Berkley Dex Long Shot er god til sjørrettfiske enten du dorger eller kaster. Et innebygd magnetisk vektrampesystem er hemmeligheten som gjør at den kaster veldig langt og presist. Dex Long Shot er designet for stor saltvannsfisk som sjørret, laks og havabbor. En gjennomgående wire og forsterket skje gjør at den kan fiskes nære steiner og fjell uten å gå i filler. Sveiv den forsiktig inn, gjerne med små rykk etterfulgt av spinnstopp, det er effektivt for Long Shot fortsetter å rulle på seg selv om den står stille. Finnes i 12 farger og tre størrelser: 10,8 g, 21,8 g og 28,7 g.

Leverandør: Berkley

Veil pris
fra:
179,-

Veil pris:
79,-

Ingen jig uten hode

Og det har Bait Junkie Jig head. Jigg-hodene er laget med skikkelig krok, og leveres både med standard og ekstra kraftig 2X krok. Mothaker bak hodet sørger for at myke jiggekropper ikke glir ned i krokboøyen under kast. Fås fra 3,5 gram med 1/0-krok til 28 gram og 8/0 krok.

Leverandør: Daiwa

Veil pris:
249,-

SIKKELIG SMARTING

Rapala Smarthub Tool er verktøykassa med magneter som holder tingene på plass. Fest verktøyholderen i båten, på pilkekassa eller på veggen i boden og agnene dine henger som perler på en snor. Verktøyholderen inkluderer en SmartHub FlatMount, dobbeltsidig tape slik at du kan feste den uten en skrue. Kan også festes med skruer selvfølgelig.

Leverandør: Rapala VMC
www.rapalavmc.no

Emma Bäcker Håkonsen

Gjedde i Hestsjøen

Da en sportsfisker fikk en firekilos gjedde på kroken i vannet Hestsjøen i Trondheim i mai, gikk alarmen. Hestsjøen er nemlig et populært ørretvann og gjedda er en uønsket fiskeart der. I verste fall vil gjedda utrydde ørreten i vannet. Nå forsøker naturforvalteren i kommunen å kartlegge hvor mye gjedde det er i vannet. Det har blitt satt ut garn og brukt strømførende redskaper for å jage gjedder ut av sivet og inn i garnet. Hvis det blir

funnet flere gjedder har kommunen to strategier å velge mellom, utfisking, som grenser fra vrient til umulig, eller å bruke plantegiften rotenon, slik det er blitt gjort med hell i mange andre vann. Trøndelag politidistrikt ser ikke bort fra at gjeddas tilstedeværelse skyldes at noen har satt den ut der, og dette regnes som alvorlig miljøkriminalitet. Politiet tar gjerne imot tips, skriver Adresseavisen.

Lettfisket jerkbait

Berkley Dex Stunna har en attraktiv gange når den svinger fra side til side i lange drag når den fiskes aktivt. Den kan selvfølgelig også sveives inn som en vanlig wobbler og lokker til seg både abbor, gjedde og ørret med bevegelsene sine. Med Dex Stunna kan du fiske hele året, det er bare å variere teknikk og hastighet på innsveiving. Wobbleren har et vektsystem av messing og tungstenvekter som gir lange kast, dykker ned til mellom 0,9 og 1,8 meter, og synker 30 cm på åtte sekunder ved spinnstopp.

Leverandør: Berkley

Veil pris:
219,-

Veil pris:
3499,-

Komplett moro

Penn Squall Travel er et komplett havfiskesett der stanga er den femdelte Penn Squadron II 20–30 LB. Snella er Penn Squadron 30 Lever Drag med ramme og gavler i grafitt. Spakbremsen er lett justert og gir deg full kontroll ved kjøring av fisk. Snella er ferdig påspolet med 300 meter 0,33 mm SpiderWire superline, flerfarget så du kan ha kontroll på dybden der fisken oppholder seg.

Leverandør: Penn

Peter Nagy

Veil pris:
999,-

STANG FOR SALT VANN

Rapala Max Fight-serien er utviklet med tanke på aktivt sluk- og wobblerfiske i saltvann, med lengder både for båt og landfiske. Et følsomt High Modul Carbon stangemne gir rask og balansert aksjon, med denne kan du bruke flere teknikker. Fuji 'O' Concept-stangringene sikrer pålitelig og problemfrie kast, og Aluminium Blank Connector overfører linens vibrasjoner direkte til fingertuppene dine.

Leverandør: Rapala VMC
www.rapalavmc.no

Spis torsk!

Før i tiden var det entydige rådet å spise mer fisk, for fisk var sunt, året rundt. Nå er det blitt mer vrient. Overlege i Helse Førde Anne-Lise Bjørke Monsen, fraråder rett og slett på det sterkeste å spise feit fisk som kveite, sild, makrell og laks, fordi de er fulle av miljøgifter.

– Norske fjorder er forurensset av oppdrettsanlegg, så må du spise fisk så spis mager fisk som torsk fra Barentshavet, sier Bjørke Monsen til avisa Firda.

Spesielt unge gutter frarådes å spise fisk fordi det kan ødelegge sædkvaliteten.

– Det er miljøgifter i mye mat, men mest i fisk og spesielt feit fisk. Grønnsaker og frukt er det sunneste, norske beitedyr har lite miljøgifter og bønner og nøtter er også bra, sier Bjørke Monsen.

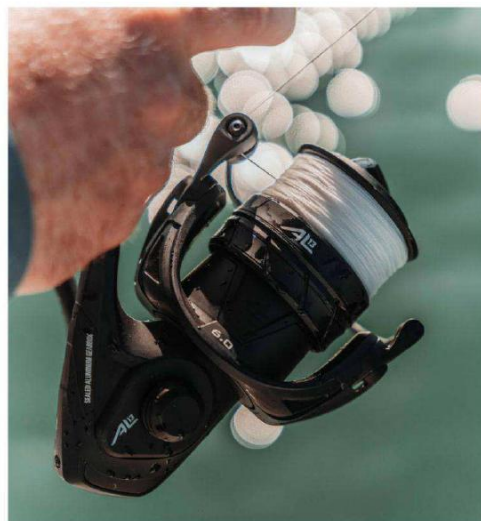
Det skal fortsatt være sunt å røre på seg og være ute i frisk luft, så å drive med sportsfiske er bra for helsa.

Snelle i tøff aluminium

Veil pris:
2499,-

AL13 er en profesjonell haspelsnelle som skal tåle sjøsprøyt. Snella er laget av noe produsenten kaller «Tank Tough» aluminium og har i tillegg detaljer som holder den salte sjøen unna, som forseglet girkasse i aluminium og keramisk linefører. Coolstop-bremsesystemet skal gjøre det til en fornøyelse å sveive inn det du får på kroken. Snella er testet under tøffe forhold og skal kreve minimalt med vedlikehold. Kommer i fire størrelser.

Leverandør: Rapala VMC
www.rapalavmc.no

NYHET! TORRES EVX

KGM

kgm-auto.no

Endelig er den store, romslige, elektriske SUV'en her. Den perfekte familiebil med stort bagasjerom, 1.500 kg hengervekt og opptil 635km rekkevidde. Garantien er uslåelig!

INKL. I PRISEN: Intelligent Adaptive Cruise Control, Advanced Driver Assistance System (ADAS), automatiske LED-hovedlys, parkeringssensor+ryggekamera, varme i ratt, sorte skinnseter, varme og ventilierte seter foran, elektriske justerbare seter foran, oppvarmede bakseter, Android Auto/Apple Carplay, Diamond Cut-felger, 12,3" infotainment, 12,3" digitalt cluster, takrails, trådløs lading

**TORRES EVX
KUN 429.900,-**

SUVERENE GARANTIER

Nybilgaranti 7 år / 150 000 km. Batterigaranti 10 år / 1 million km

Som et av Sør-Koreas tre store bilmerker lanseres KGM i Norge. Den helt nye SUV'en Torres EVX er nå klar for levering. Torres er med sine 4,72 meter en stor SUV og med klassens største bagasjerom er det en perfekt familiebil. Med et nydelig interiør, 1,5 tonn hengervekt, rekkevidde fra 462 km til 635 km (WLTP) og alt av sikkerhets utstyr er det en bil du må se og prøve dersom du vurderer en elektrisk familiebil. KGM lanseres nå over hele Norge hos svært velkjente bilforhandlere. Les mer på kgm-auto.no.

Ta sjøørret med bevegelige fluer

Kystfluefisker Rasmus Ovesen viser hvordan han gjør fluene uimotståelige for sjøørreten, spesielt når det gjelder måten fluene beveger seg på i vannet.

Tekst og foto:
Rasmus Ovesen

Sjøørreten er ikke alltid like lett å få til å ta. Den kan være lunefull, selektiv og apatisk. Det er sjelden helt åpenbart hvorfor sjøørreten oppfører seg som den gjør, men vi har alle opplevd dager hvor fisken ikke tar, til tross for at vi ser den.

De fleste har også opplevd perioder hvor fiskene bare følger halvhjertet etter fluene uten å bite. Opplever man slikt, er det på tide å forholde seg kritisk til fluene man bruker. For uansett hvor kresen sjøørreten kan virke, er det stort sett alltid mulig å få den interessert. Spørsmålet er bare: Hva skal til?

BEVEGELSEN SOM TELLER

Når fiskene ikke tar, ser de fleste etter alternativer i flueboksen. De roter gjennom boksen etter noe som ser annerledes ut, men ofte er nøkkelen til suksess fluer som beveger seg annerledes. Bevegelse, eller mer spesifikt bevegelsesmønstre, er i stor grad avgjørende, både om vinteren, når sjøørreten er døsig, og om sommeren, når den kan bli ganske selektiv.

Når man har sett hvordan en børstemark beveger seg, eller hvordan en tobis slynger seg gjennom vannet,

**Bevegelse
trigger
hogget**

**Pro Wigg-
ling Sandeel:**
Rasmus Ovesens
eget mønster,
som beveger seg
slangende og
livlig i vannet.
Denne flua har
tatt mange store
sjørreter.

**Livaktige: Fluer
montert med
Magic Heads fra
Marc Petitjean.**
Disse traktfor-
mede hoder gir
fluene en slan-
gende, livaktig
gange i vannet.

forstår man hvorfor nettopp bevegelse kan være avgjørende.

Vi gir fluene våre liv når vi trekker dem inn. Enkle bevegelser som forplanter seg gjennom fluesnøret og helt ut til spissen av fortommen får fluene våre til å bevege seg gjennom vannet. Her er det mye vi kan variere. Alt fra inntrykkshastigheten, -lengden og -frekvensen, til lengden på pausene mellom hvert inntrekk. Fluas liv i vannet avhenger også i stor grad av hvordan den er bundet.

Det finnes et solid antall materialer og nye bindeteknikker som kan få fluene

dine til å svømme og bevege seg spesielt forførende. Og det er nettopp det vi kystfluefiskere ønsker, å forføre sjørreten, friste den over evne, slik at den tar flua.

ACTION DISCS OG MAGIC HEADS

Action discs er små, traktformede hoder i enten hard eller myk plast som kan monteres eller bindes inn i fronten av fluene dine. Traktformen skaper ujevn motstand ved inntrekk, slik at flua får en slangende eller skjelvende bevegelse i vannet, som om den svømmer av egen kraft.

Spesielt i klart vann, eller på dager hvor sjørreten krever ekstra overtalelse, kan slike action discs være spesielt effektive. Det er de også på store fluer som ellers kan være vanskelige å få til å se levende ut i vannet. Pro Sportfischer produserer det de kaller Soft Sonic Discs, som kan brukes til formålet.

Fordelen med disse er at de kan tres på fortommen og brukes på allerede ferdigbundne fluer. Ellers står Marc Petitjean bak de såkalte Magic Heads i mykt og klart silikon. De er designet for fast montering ved å trekkes ned over kroken før flua bindes. Fordelen med den faste monteringen er at fluene får en enda mer utpreget svømmende

**Sjørreten
ser alltid
etter
bevegelse
i vannet.**

bevegelse i vannet, noe som er spesielt tydelig når det gjelder store byttfiskimitasjoner.

LEDD-DELTE FLUER

Tradisjonelt sett binder vi sjørrettfluer på rigide enkeltkroker, men det finnes flere løsninger. For eksempel kan de bindes på shanks, som er små «krokøse» ledd man kan forlenge fluene sine med.

Med flere ledd får fluene helt naturlig mer bevegelse i vannet, og gjennom å fordele mesteparten av fluens masse helt foran, er det mulig å få flua til å bukte seg sirlig gjennom vannet når den trekkes inn. Shanks er perfekte for

større byttfiskimitasjoner, som Blane Chockletts Game Changer-fluer, og binder du en liten enkeltkrok i enden av den bakerste shanken, forbedrer du muligheter for å kroke og lande den.

Dette er normalt en utfordring når man fisker med for eksempel tobis- og brislingeimitasjoner eller børstemarkimitasjoner. Flymen Fishing Co's Articulated Shanks er helt perfekte for store sjørrettfluer, og de er både holdbare, og enkle å binde på.

LEDDLØSE FLUER

Det finnes også andre måter å lage lange fluer med massevis av bevegelse. En av dem er utviklet i England for reservoar-

Fet fangst:
Rasmus Ovesen
med en ordentlig
rund sjørreten fra
Nord-Norge. Den
tok knallhardt på
en Pro Wiggling
Sandeel med
Magic Head.

Vindstille dager

Spesielt på vindstille dager med klart vann kan fluer med ekstra liv og bevegelse være det som skal til for å overtale sjørreten til å ta. Her har sjørreten bedre muligheter enn ellers for å avsløre bedra-geriet, og et livlig bevegelsesmønster kan bidra til å opprettholde illusjonen om et spiselig byttedyr. Prøv gjerne mindre Spoon Flies, små streamere med Magic Heads og mini-Jiggys når vannet er klart og stillestående.

Lekker blondine:
Finesse Game Changer-
flue bundet på shanks
fra FlyMen Fishing Co.

Snake Fly: Disse
fluene er utrolig
livlige i vannet og
spesielt gode når
sjørreten eter
børstemark.

**Ekstra
stimuli gir
fisk**

Fronttung: Fish Skull
Streamer får en jiggende
gange i vannet som kan få
sjørreten til å miste besin-
nelsen.

fiske etter regnbueørret, som er så populært der borte. Ved hjelp av en lang og pulserende kaninstrip lager engelskmennene det de kaller for Snake Flies.

Navnet sier det hele, dette er fluer som slynger og snor seg livlig i vannet, og det er en type fluer som sjørreten har spesielt vanskelig for å motstå om våren. Hemmeligheten er å bruke små kroker og lange, pulserende materialer som kan bevege seg fritt i vannet.

Lange materialer på små kroker innebærer som regel problemer med kroking, men dette har engelskmennene løst ved å utstyre sine Snake Flies med en liten ekstra krok i halen, en såkalt stingerkrok, festet med et stykke

fletteline. Den hemmer ikke fluas lokkende bevegelser i vannet, men den gir derimot mulighet for å kroke selv den mest forsiktige, halenappende sjørreten.

BELASTNING SOM SKAPER BEVEGELSE

Når vi trekker inn tradisjonelle sjørretfluer, beveger de seg framover i en rett linje – på helt stø kurs. Med noen enkle grep kan vi få dem til å avvike fra kursen ved å belaste dem. Jiggy er et godt eksempel på en flue som er belastet. Den har et par tunge, timeglassformede øyne helt forrest, og dette gir flua den karakteristiske «jiggende»

vertikale siksakkbevegelsen som har gitt flua sitt navn. Framtunge fluer får naturlig en jiggende gange i vannet, og jo mer belastning, jo mer faller og stiger fluene under inntrekk.

Såkalte dumbbell-øyne, cone heads og tungstenperler kan alle være med på å gi fluene dine en uimotståelig jiggende gange i vannet. Spesielt i høstmånedene, når sjørreten søker mot elvene og deres umiddelbare biteinstinkt avtar, kan jiggende fluer provosere til hogg.

OPPDRIFT SOM SKAPER BEVEGELSE

En annen måte å skape jiggende bevegelser på er å bruke fluer med oppdrift

Booby Fly:
Denne har en
utskiftbar
«Wiggle Tail».
Dette er en
svevende flue
med en særdeles
levende gange
i vannet, den
er dødelig i
vinterhalvåret.

– såkalte «pop-up»-fluer, som fiskes på en synkeline. På denne måten oppnår man et «omvendt jiggende» bevegelsesmønster, hvor flua svever sakte oppover i hver pause og arbeider seg motvillig dypere for hvert inntrekk.

Denne typen fluer og metode kan være spesielt effektiv i vinterhalvåret, og her gjelder det å være spesielt oppmerksom under inntrekket. Ofte tar nemlig sjørreten flua i pausene mellom inntrekkene, mens flua stiger sakte opp. Ethvert puff eller støt i lina skal derfor besvares med et kontant tilslag.

VIMSENDE HALER

I stedet for å belaste den fremre delen av flua kan man også jobbe med fluas hale. Her finnes det fabrikkproduserte haler som gir flua massevis av liv. På grunn av deres ikke-akvodynamiske form sprer såkalte jig-, curly- og dragontails seg forførende i vannet.

Disse halene har en ormende bevegelse i vannet som er vanskelig for sjørreten å motstå, spesielt i perioden fra slutten av februar til mai, når børstemarkene svermer. Halene kan bindes direkte på kroken eller festes i et hengsel eller i en shank. De bør ikke være for lange, ettersom det kan redusere kroningseffektiviteten.

SPOON FLIES

I den mer spesielle enden av skalaen

**Tenk
utenfor
boksen**

finner vi såkalte Spoon Flies – eller slukfluer. De minner, som navnet antyder, om de agn som slukfiskere bruker på kysten. Disse fluene har et fantastisk vimsende og uforutsigbart bevegelsesmønster i vannet, og de kan være avgjørende på dager der sjørreten er litt ubesluttet og bare følger etter fluene.

Den enkleste måten å binde en Spoon Fly på er å bruke Kiley's Spoon

Skinz, som er dråpeformede utstansinger i overflatebehandlet elastikkstoff. De finnes i forskjellige størrelser og i fem forskjellige farger som alle har blanke, reflekterende egenskaper. For at disse fluene skal bevege seg riktig i vannet, må de ha litt belastning og et avstivende lag UV- eller epoksylin.

BULK GIR BEVEGELSE

«Bulkheads» er en relativt ny kategori fluer som bygger masse framover mot hodet – gjerne ved hjelp av bucktail eller rådyrhår. Bulken som oppstår gir motstand under inntrekket, og denne motstanden skaper bevegelse som forplanter seg gjennom hele flua.

Bulkheads vibrerer og svømmer ikke på samme måte som fluer med magic heads eller action discs. De slår mer vilkårlig til sidene, og fisker man dem riktig, med abrupte inntrekk og mye variasjon – kan man virkelig få dem til å tirre sjørreten til hogg.

Bulkheads har blitt utrolig populære blant amerikanske fluefiskere på jakt etter storørret i elv, og de er blitt særdeles populære blant hjemlige gjeddefiskere (i størrelse XXL). Nå er det på tide at de blir mer utbredt blant kystfluefiskerne – for det er ingen tvil om at de kan lokke de aller største sjørretene til å hogge.

SVEVEFLUER

Det finnes dager i vinterhalvåret der sjørretens stoffskifte og energinivå er så lavt at fluene knapt nok kan fiskes sakte nok. Det betyr imidlertid ikke at de ikke bør ha noe bevegelse. Her er såkalte svevefluer perfekt. De er mer eller mindre vektneutrale.

Videre er såkalte Booby Flies også særlig godt egnet da de har øyne av vektneutraliserende skumplast. Lette fluer med speyflær er også godt egnet. Speyflær (hackler og såkalt chickabou)

Fortommer

Når det fiskes med bevegelige fluer, har fortommen mye å si – både for fiske- og kasteopplevelsen. Action discs, jigghaler, bulk, dumbbell-øyne og andre typer belastning gjør fluene tyngre og mer utfordrende å kaste. Derfor er det ofte en god idé å bruke kraftigere fortommer enn ellers. Det kan til og med være nødvendig å korte ned fortommen en anelse, slik at det blir lettere å snu fluene i vannet. Fluorocarbon gir god kontakt til fluene og hjelper også med å tynge dem litt ned i vannet slik at de får den helt riktige fiskedybden – selv når fluene trekkes inn i høy hastighet.

Diger knoll:
Bulkheadfluer
har store hoder
som bryter
vannet og gir
bevegelse.

Vimsete flue: Spoon Flies er skje-
formede fluer. De går i vannet som
en sluk, med vimsende og uforutsig-
bare bevegelser ut til sidene.

har utrolig tynne, lange og livlige fjærfibre som flimrer levende i vannet ved selv den minste bevegelse.

På kalde vinterdager kan dette være akkurat det som trengs for å vekke en apatisk sjørret til live.

ÅPNE OPP FOR MER BEVEGELSE

Felles for alle kystfluer, uansett hvordan de er bundet, er at de får mer bevegelse når de knyttes på fortommen med en åpen løkkeknute. Det kan være en Perfection Loop, en Non-Slip Loop-knute eller en forenklet Rapala-knute.

Sistnevnte er ekstremt enkel, elegant og veldig slitesterk og har derfor også blitt svært populær blant kystfluefiskere. De fleste bevegelige fluer er tunge, og yter også vindmotstand under kastet. Når du fisker med disse fluene kan det derfor være en god idé å bruke litt kraftigere utstyr enn ellers.

9,6' #7 fluestenger kombinert med relativt kompakte fluesnører (for eksempel Volantis eller SBT fra Scientific

Anglers) samt forkortede og kraftigere fortommer vil gjøre det mer komfortabelt å fiske med disse fluene.

ET FISKE I BEVEGELSE

Sjørretfiske handler overordnet sett om å være mobil, avdekke vannet og lokalisere fiskene. Det handler om bevegelse og bevegelse. Det kan riktignok være perioder der sjørreten jakter byttedyr som marflo, tanglus og krill, som alle beveger seg ganske sakte og forutsigbart gjennom vannet.

Selv når sjørreten er selektivt opptatt av disse, ser den etter bevegelse i vannet. Prøv derfor noen av de nevnte fluetyperne og eksperimenter med livlige fluebindingsmaterialer som gummiblen, flash eller myke fjær- og hårfibre. Observer fluene dine i vannet og finn ut hva som skal til for å få den mest levende bevegelsen. Med bevegelse i fisket og livaktig bevegelse i fluene dine vil du oppleve mer og mer oppmerksomhet fra sjørreten. ■

fiske@egmont.com

Forlokkende fluer i størrelse XXL

Sjørreten er ikke redd for å spise store byttedyr. Tvert imot. Det vet vi fluefiskere innerst inne godt, men det er likevel utrolig få av oss som fisker med virkelig store fluer. Kanskje handler det om at det er vanskelig å få de helt store fluene til å bevege seg ordentlig og se levende ut i vannet?

Spesielt store sjørreter slår seg før eller siden på tobis, brisling, sild og lignende byttedyr, og når det skjer kan de bli veldig selektive. Er du sulten på en virkelig stor troféfisk, så prøv å fiske med 12–15 centimeter lange olivengrønne og sølvfargede fiskeimitasjoner bundet på shanks, eller enkeltkroker utstyrt med Magic Heads.

Magic Heads gir selv de største og lengste fluene et svømmende bevegelsesmønster i vannet, og det kan lokke storfisken til å hogge – uansett hvor skarpt og kritisk blick den måtte ha.

Da ørreten beit på nymfa

BJORN MIKAEL PETTERSEN

Jeg huket meg raskt ned i lyngen da jeg så ørreten, og fulgte den gjennom polaroidbrillene. Den svømte sakte rett utenfor et sivbelte, den beitet på nymfer. Jeg gjorde noen prøvende bevegelser med fluestanga. På fortommen satt det en nymfeimitasjon som landet med et umerkelig plopp et par meter foran fisken. Jeg lot den synke sakte ned mot bunnen. Fisken svømte fremdeles rolig framover da jeg trakk forsiktige trekk i snøret slik at nymfa skulle svømme foran fisken. Den satte fart rett mot nymfa og beit den i seg uten å nøle. Jeg løftet stanga til mothogg og festen var i gang. Etter en stund ga ørreten tapt og kom seilende inn på grunt vann. Jeg knipset noen bilder og slapp den ut igjen. Jeg kjente en god følelse i kroppen da den svømte av gårde.

Verdien av en fiskedagsbok

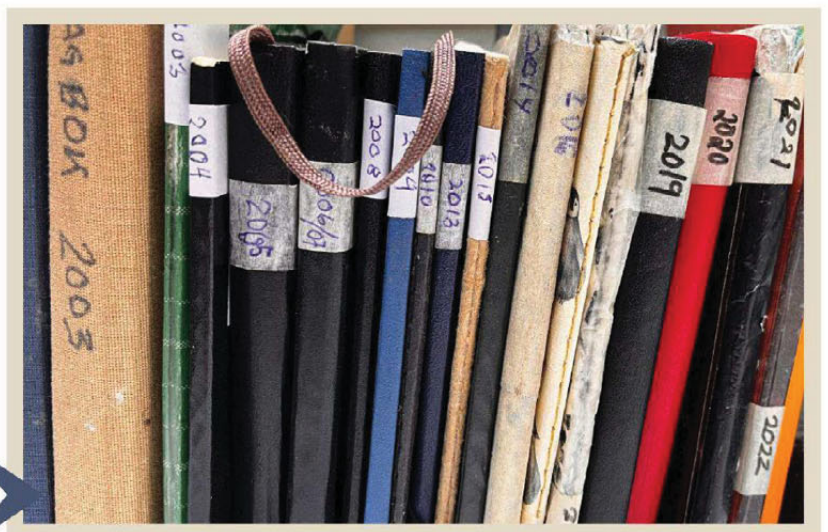

Verdien av fiskedagsbøker øker med årene. Kontinuitet og ærlighet gjør de betydningsfulle, enten du bevarer bøkene for deg selv eller deler med andre.

Tekst og foto:
Lars Nilssen

Godsaker: Plassert i bokhyllen vil fiskedagsbøkene dine fungere som en magnet på fiskeinteresserte gjester.

Arets forsommerfiske er snart historie. Fortellingene fra den vil de handle om magert utbytte, brutte forventninger, dårlige insektlekkinger og stokkmaur i mai. På Østlandet ble en iskald og lang vinter avløst av en forsommer hvor vannene hadde godt temperert badevann allerede to til tre uker etter isgang.

Det særegne i år i forhold til lignende forsomre, det var tilsvarende meteorologiske forhold bl.a. i 2018 og 1992, var vulgataklekkinger på 500 meters høyde i Nordmarka allerede i slutten av mai og vespertinaglekkinger som startet en uke og to før normalt, og var over før de fleste av oss rakk å rydde i flueboksene.

BEHOVET FOR Å DOKUMENTERE

Denne artikkelen skal ikke handle om den elendige forsommersesongen. Som et våkent hode sikkert har lagt merke til allerede – hvordan husker han 2018-sesongen, for ikke å snakke om 1992? Det handler verken om spesielt god hukommelse eller leting på nettet. Jeg vet dette fordi jeg har notert hva som skjer, og skrevet fiskedagsbøker år ut og år inn.

Siden jeg var liten har jeg hatt et behov for å dokumentere. Det være seg rundetidene på Hauketobanen på lengdeløp om vinteren, eller egne meninger og vurderinger, gjerne iført en dæsj refleksjon over eget ego. Denne formen

Helt fin: Ingen ting å si på lengde, vekt og k-faktor på denne maiørreten fra 2014.

for selvransakelse kan fort utvikle seg til overdreven selvopptatthet hvis den fortsettes i samme form i voksen alder som i unge år.

Jeg sluttet heldigvis i tide med ungdommelige betraktninger om forelskelser og meningen med livet, som regel nedskrevet i motbakke og/eller da hun jeg ville ha, ikke ville ha meg. Fiske-dagsbøker var en det eneste dokumentasjonsprosjektet som vedvarte i voksen alder.

FISKEDAGSBØKENES TRØST

Fiskedagsbøkene skilte seg allerede fra starten fra de andre skriviene mine. ➤

De har stort sett vært frie for romantiske betraktninger og vurderinger og har blitt holdt i en kortfattet form hvor tid, sted, vær og redskap, samt lengde og vekt på fangsten, har vært det essensielle.

Enkelte år førte jeg i tillegg fangststatistikk hvor alle ørreter lenger enn 25 cm ble ført opp i kolonner hvor vekt, k-faktor, kjøttfarge og gytestadium ble logget. Se for deg et skjermbilde av et analogt excel-ark, og du har noe som ligner. Gleden og verdien i å gå tilbake i tidligere notater er blant annet at jeg etter forsømte som denne kan sammenligne med tidligere år. Det gir en blanding av trøst, innsikt og forståelse.

KRYPTERING ER LURT

Alle som har skrevet dagbok kjenner angsten for at den skal komme på avveie, redselen for at uvedkommende skal få innblikk i dine innerste hemmeligheter. Under en rakefiskmiddag for mer enn to tiår siden skjedde akkurat det. Mens jeg var opptatt med å vise lysbilder fra sommerens Finnmarkstur, var Gerhard S på oppdagelsesferd i bokhylla mi. Snart satt han ved kjøkkenbordet og humret mellom pipetrekkene.

I hendene hadde han «Fiskedagbok 1991 – 1993», og på bordet foran ham lå alle mine private fangstjournaler fra jeg var 15. Pål K og Lars L hadde sett Finnmarks-bildene før og hadde også benket seg ned i piperøyken fra snadda til Gerhard S. Lars L var i ferd med å bli så påseilet at han knapt ville huske noe som helst. Pål K derimot, hadde fisket opp penn og papir fra innerlomma og noterte flittig etter hvert som Gerhard S bladde seg framover.

Episoden fikk meg til å vurdere preventive tiltak for å forhindre lekkasjer i framtiden. Det sikreste er å ha fiskedagsbøkene innelåst i et bankhvelv, men det blir både dyrt og upraktisk. Du har ofte lyst å gå tilbake i tidligere notater og da er det kronglete å måtte oppsøke et hvelv. Men det finnes andre alternativer:

1. Heller hinte til enn notere direkte det viktigste, det du vil bevare privat.
2. Gjemme dagbøkene så godt at ingen finner dem.
3. Bruke koder, en form for kryptering bare du skjønner.

Så var sesongen slutt, den korteste og mest intense på mange år.

Bortsett fra noen Blankvannsdager i slutten av juni var det hele over for mitt vedkommende etter Brantjenshøgda med anner 4.-7. juni. Nok et år da juni forsvant i andre syssler.

Juni 98 skyves alt annet vekk!
Det er strategien for året som kommer.

Patagonia:
Stillbildeminne
fra den første
turen med Bård
og Lars i 1996.
Noen ganger
forteller snap-
shots vel så mye
som ord.

HJERNEN ER UPÅLITELIG

Dropper du essensen i opplevelsen, bortfaller poenget med å skrive den ned. Du kan innbille deg at du vil huske det viktigste ved kun å hinte til det i teksten, men tro meg – du glemmer.

Hjernen er en notorisk upålitelig kilde når det gjelder historiske fangster og rammene rundt. Enten skriver du ned og husker, eller så dropper du det og glemmer.

Gjemmealternativet duger heller ikke. Det er umulig å holde fiskedagbøker skjult i årevis. Kjæresten din finner garantert skriveriene, men hun er neppe noen trussel så lenge du holder deg til det rent fiskemessige. Men før eller siden får du besøk av en sleip

fiskekompis, som benytter anledningen til å snoke rundt mens du er i butikken. Det finnes kanskje dønn sikre plasser, men de blir fort så gode at du glemmer dem selv.

SVARET ER KRYPTERING

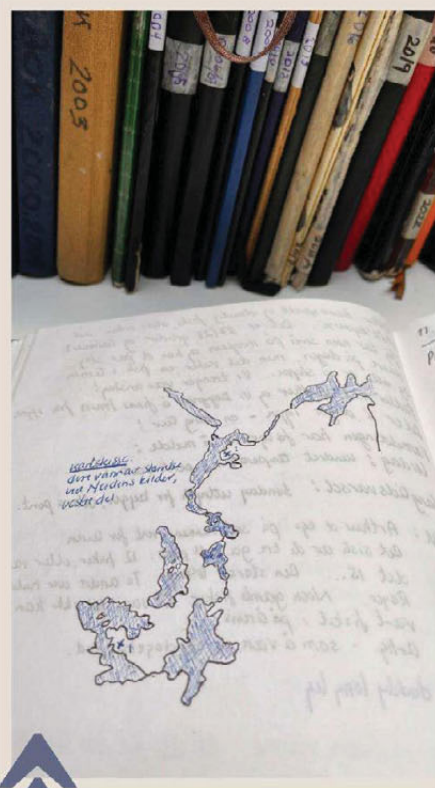
Det eneste som funker er kryptering. Dette skjønnte jeg heldigvis tidlig. Gerhard S og Pål K ble dermed mer forvirret enn opplyste etter hvert som de bladde seg framover. Allerede i mine første notater listet det seg inn primitive forkortelser og stavelser, som vitner om behovet for å skjule infoen for andre: Håndkleputten kalte jeg Badekåpetjern. Svartkulp var forkortet til SK. Eriksvann kalles konsekvent E og putt ved Grise-

"ØRRET JAKT i PATAGONIA"

Januar 1997

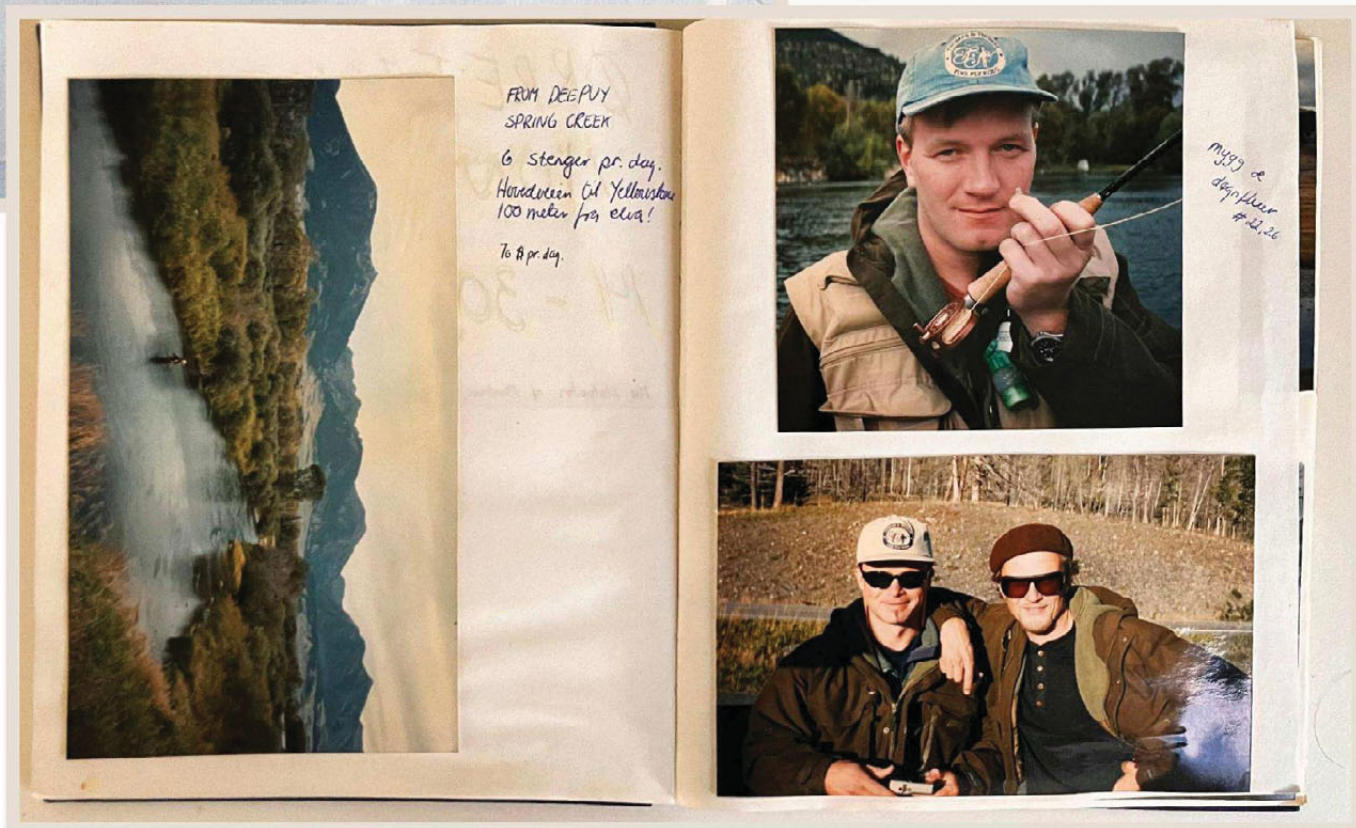

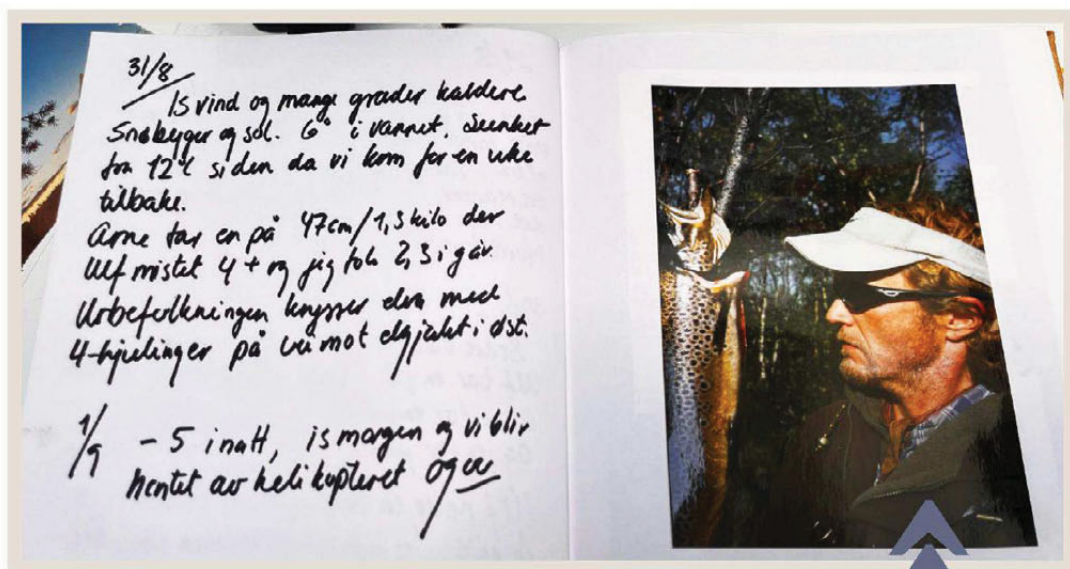
Rio Quillen

En dårlig dag: Kartskisse av Neidens kilder nedtegnet en av de mange dagene hvor fisket var elendig.

USA 1997: Fra den andre reisen med Bård & Lars. Jeg finner papirbilder i noen av dagbøkene fra 1990-tallet.

Hjernen er ikke nok

Hvor mye er egne erfaringer verdt hvis bare hjernen er brukt som lagringsplass? Homo sapiens generelt, og vi fiskere spesielt, har en egen evne til å fortrenge det dårlige og huske det som er bra. Det er lett å huske de gode årene i 1998, 2003 og 2006 da vårflueklekkingene var så heftige at fluelina lagde gate i insektsvermen. At årene imellom ble oppfattet som uår både hva angikk fangst og insekter, er lett å fortrenge. Har du lagret opplevelsene dine i skrift der og da – uten noen form for skytefilter – har både du og framtidige forskere en erfaring som forteller en flik av en sannhet – i tillegg til egenverdien for deg selv og de du eventuelt vil dele med.

putten kalte jeg Afrika – et lite tjern i Østmarka, som med sine omgivelser og beliggenhet ute på en liten myr minnet om et vanningshull på en savanne i Tanzania. Med årene ble krypteringen mer avansert:

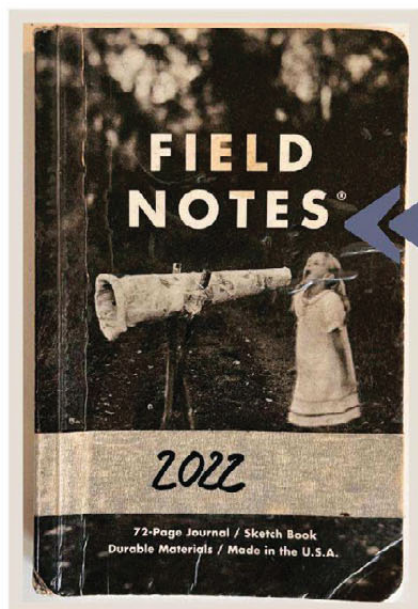
**1908962050BUT375601,
12RHUGJESC12
1908962125BUT396201,
05RHAST4SC12**

Kombinasjonene av tall og bokstaver refererer til to fisker jeg tok på Hardangervidda ettersommeren 1996. De forteller meg hvor, når, lengde, vekt og hva de ble tatt på. Da jeg så den igjen etter mange år, tok det noe tid og fundering før jeg skjønte (nesten) alt.

Problemet med kryptering er at kodene og forkortelsene du engang følte forståelige og naturlige, ikke nødvendigvis er like enkle å lese ti år etter de er notert. Flere av fiskedagsbøkene mine innehar dermed en rekke notater jeg ikke skjønner et kvekk av: Vann og tjern er benevnt med kallenavn så kryptiske eller korte at jeg er sjanseløs. Her ligger krypteringens problem, men det er allikevel det beste alternativet spør du meg.

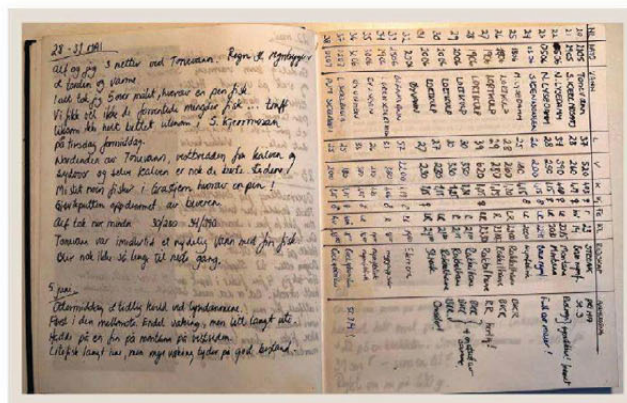
FLERE VEIER TIL ROM

Fiskedagsbøkene mine er en salig analog blanding av forseggjort håndskrift bak stive permer, tidvis illustrert med bilder, kart og tegninger, til feltnotater skriblet ned i en notisbok jeg alltid har liggende i fiskeveska. Jeg har aldri brukt digitale verktøy. Når jeg har brukt pc har jeg printet ut skriviene og limt de inn bak permer.

**Medium
fornøyd: Mye
vær på Finnmark-
turens 8. dag.**

Feltbok 2022:
Jeg foretrekker
en feltnotisbok i
en viss størrelse.
Forseglet omslag
er gunstig.

Det finnes fancy programmer for digital lagring av fiskeopplevelser. De gir tilgang når og hvor som helst og kan med et enkelt tastetrykk deles med andre. Digitalt eller analogt, det viktigste for fiskedagsbøkens verdi er kontinuitet, å dokumentere i vonde og gode dager.

Med unntak av årene 1984–1988 har jeg skrevet opp det som var verdt å notere etter hver tur. I de fire årene som mangler var jeg påvirket av ideen om at livet skulle leves der og da, ikke for å huskes i ettertid, en livsfilosofi som hevder at hvis du tar bilder av en vakker solnedgang, er du mer opptatt av fotograferingen enn opplevelsen.

ET KJIPT HULL

Skriver du om fisketuren, blir skrivningen selve opplevelsen, ikke turen i seg

selv. Kanskje har jeg tatt vekk noe av «der og da» gjennom iveren min med kamera og penn, men det gapende hullet i rekken av fiskedagsbøker plager meg mer.

Det er som å ha hele serien med forstedagsstempler påskrevet ditt navn, og mangler fire år fordi du i en periode syntest det var en teit hobby.

Det er mulig notater og bilder tar vekk deler av øyeblikket, men så varer opplevelsen desto lenger, selv om det kanskje ikke er «den riktige tilnærmingen til livet» ifølge en eller annen new age-guru.

fiske@egmont.com

Podkast

Skann QR-koden
for å lytte til
episoden

SPEKTAKULÆRT LAKSEFISKE MED DAG KJELSAAS

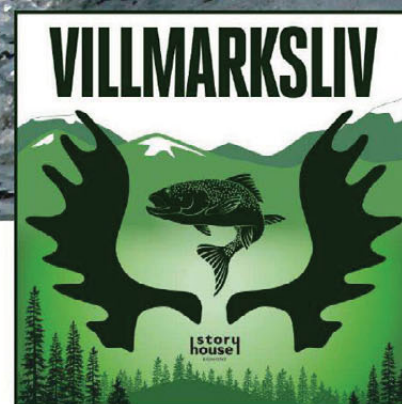
Nye episoder hver uke
www.podkastenvillmarksliv.no

En podkast fra:

Villmarksliv

Jakt

FISKE

FÅ LYDEN AV
VILLMARKSLIV

FOTO: YNGVE ASK

RUNAR
PRATER FLUE

Tekst og foto:
Runar Warhuus
rwarhuus@online.no

Runar Warhuus
er en erfaren
fluebinder,
utgiver og
forfatter av
fluefiske-
litteratur.

Klinkhåmer Special 40 år

Klinkhåmer Special er et genialt fluekonsept signert nederlandske Hans van Klinken. Grunnkonseptet kan tilpasses mange fiskearter og fiskeforhold og fiskes i dag over hele verden.

KLINKHÅMER SPECIAL 3.0

Siste generasjon Klinkhåmer Special grunnkonsept.

Krok: Daiichi1160 eller 1167 Klinkhåmer hook #8–20

Tråd: Semperfli 8/0 Classic Waxed tan, til hacklet Danville Spiderweb eller Semperfli Nano 24/0

Kropp: Fly-Rite poly dubbing ribbet med ekte silke, originalt Fly-Rite polydubbing nr. 19

Vinge: Blanding av farget polygarn, originalt én til tre lengder hvitt polygarn avhengig av krokstørrelse

Thorax: Én til tre påfuglherl avhengig av krokstørrelse

Hackle: Hvitt, originalt ulike «dun» farger

Flue og foto:
Hans van Klinken

Flue og foto: Hans van Klinken

Flue og foto: Hans van Klinken (fra 80-tallet)

LT CADDIS - DEN FØRSTE «KLINK»

Den aller første Klinkhåmer Special, opprinnelig kalt LT Caddis siden bakkroppen var med Light Tan Fly-Rite polydubbing. Den hadde en fyldigere bakkropp enn vanlig i dag, relativt kort vinge av hvit kalvehale montert bak en kortere thorax enn i dag, som på en vårfluelarve. Den var beregnet til harr og sik.

Fly-Rite er av polypropylen med en egenvekt på 0,91 – lettere enn vann og hydrofobisk.

LUFTBOBLER

Fallskjermhacklet kan noen ganger fange luftbobler, som kan gi godt synlige lysbrytninger sett fra siden nedenfra. Selv uten luftbobler vil avtrykket av fallskjermhacklet i vannoverflaten også kunne gi lysbrytninger som forsterker synsinntrykket.

Flue og foto i akvarium:
Runar Warhuus

KLINKHÅMER I VANNFILMEN

Når Klinkhåmer henger i vannfilmen kan fisken se flua bokstavelig talt dobbelt fra siden. Den ser både selve flua og speilbildet av den i undersiden av vannoverflaten.

Hans lærte meg å binde Klinkhåmer Special for over 30 år siden. Den gang var det vanlig å binde dem omtrent slik. I dag anbefaler Hans vanligvis en slankere og avsmalnende bakkropp.

Hans fisket sin aller første Klinkhåmer Special i Glomma 27. juni 1984. Det vil si, flua het opprinnelig LT Caddis etter fargen Light Tan i Fly-Rite's serie med polydubbing. Til å begynne med var alle bakkroppene i denne fargen. Hans de Groot og et par kolleger i redaksjonen i *Nederlandse Vliegvisser* syntes dette var et for dårlig navn for en så god flue, så de lagde navnet Klinkhåmer Special til en artikkel av Hans, med nordisk «å» fordi de visste hvor godt han likte å fiske i Norden. Dette i Hans' fravær! Uten nordisk tastatur, ble det gjerne Klinkhamer Special. Hans mener navnet bidro til fluas suksess.

Hans van Klinken kalles gjerne Mr. Klink eller bare Klink. *The Klink* er da

også tittelen på boken utgitt i anledning 40-årsjubileet. Jeg ser boken som Hans' livsverk, og et standardverk for all ettertid. Der Klinkhåmer Special er stjernen blant andre viktige fluer.

Klinkhåmer Special bygger videre på tørrfluer med fallskjermhackle, som fantes allerede tidlig på 1900-tallet. De aller fleste av dem imiterte voksne insekter. De viktigste grepene Hans systematisk arbeidet seg frem til var krokutformingen og at halene var sløffet slik at fluekroppen ble hengende under vann og imitere klekkende insekter. Svært godt synlig for fisken som også oppfatter klekkere som lette bytter.

Materialvalg og teknisk utforming er gjennomtenkt og utprøvd. Vingen bør

være av polygarn (polypropylen) fordi det er lettere enn vann (egenvekt 0,91) og hydrofobisk (vannavstøtende). Vinge og fallskjermhackle, men ikke kroppen, bør behandles med flytemiddel så snart flua er ferdig bundet, så den er klar til fiske. Trekkes den under vann, vil oppdriften i vingen medvirke til å bringe den til overflaten igjen. Jo mer turbulente vann, desto tykkere vingestolpe.

Mange fluebindere ønsker at fallskjermhacklet skal bindes med godside opp. Hans ønsker det motsatte, fordi godside/utsiden av fjærene beskytter best mot fukt og fordi fluene blir liggende dypere når hacklet vender svakt oppover, og det trengs færre hackletørn for å holde flua flytende.

**Et eldorado
for ørret-
fiske**

Namsen – mer enn villaks

Få vet at Øvre Namsen er en av landets aller beste ørretelver. I fjor høst ble jeg med Geir Hanslien på ørretfiske, for å bli bedre kjent med elva.

Tekst og foto:
Christer Rognerud

◀ **Fiskelykke:** Du trenger ikke å få en stor ørret for å kjenne stor lykke over fangsten.

Helt siden jeg var i sjuårsalderen har jeg vært en ivrig ørretfisker. Etter at jeg fikk førerkort har jeg fartet rundt omkring i landet på jakt etter gode ørretopplevelser. Til tross for at jeg vokste opp på Snåsa, bare en knapp time fra Øvre Namsen, var det først for omtrent ti år siden jeg fikk øynene opp for det spennende og gode ørretfisket i denne elva. I likhet med mange andre, har jeg gått over bekken etter vann i mange år.

LIDENSKAPELIG FLUEFISKER

Geir Hanslien (51) fra Namsos er en lidenskapelig og dyktig fluefisker. Han

måtte en tur bort fra Namdalen før han oppdaget det gode ørretfisket i Øvre Namsen.

– Da jeg bodde i Røros drev jeg med fiskeguiding i Nord-Østerdalen fra 1999 og fram til 2007, men det var først da jeg flyttet tilbake til Namdalen våren 2007 jeg oppdaget Øvre Namsen. Siden den gang har det blitt utallige fisketurer til elva med fluestanga, forteller Geir.

Få kjenner elva bedre enn ham. I fjor var jeg med Geir på høstfiske. Jeg møtte ham ved elvekanten i Namsskogan, på en av hans favorittplasser. Her er elva bred, stilleflytende, og med en tydelig strømkant relativt nære land.

Eldorado for ørretfiskere: Namsen har mer enn villaks å by på. Mange partier i Øvre Namsen er et eldorado for ørretfiskere, både for flue-, spinn- og markfiskere.

– Jeg starter sesongen omtrent 20. mai, men sammenlignet med insekter og klekking er det mest aktivitet fra 15.–20. juni og utover. Steinfluene kommer først, men vårfluene kommer også relativt tidlig. De første døgnfluene begynner å klekke allerede i slutten av mai, så kommer de større døgnfluene fra midten av juni og framover, sier Geir.

Baetis klekker normalt i slutten av mai måned og er en av de første døgnfluene du kan møte på i elva. Det er en skikkelig møkkaværsflue som klekker når det er gråvær. Gjerne like etter et regnskyll.

– Baetis både starter og avslutter flusesongen i Øvre Namsen, for du får

Store Øvre Namsen

Stor elv: Øvre Namsen er generelt ei stor elv. Geir anbefaler vadere, pontongbåt og flytering for å komme til de beste fiskeplassene.

Øvre Namsen

Namsen er kjent for være en av Norges aller beste lakseelver. Elevenes dronning, som den også kalles, ligger i Trøndelag fylke. Elva er ca. 200 kilometer lang og har sitt utspring i Store Namsvatnet i Røyrvik kommune, og munner ut i Namsos. Elvestrekningen fra Aunfoss videre nordover omtales som Øvre Namsen. Det er et variert vassdrag med alt fra rolige og stilleflytende partier, til smalere elvestrekninger med høyere fart på vannet, små kulper og stryk. Et relativt lite kjent ørreteldorado for både fluefiskeren, markfiskeren og slukfiskeren.

den igjen som andre generasjon i september hvis du har en normal sommer med gode klekkeforhold, forteller Geir.

HØSTFISKE

Nå, om høsten, når fiskesesongen går mot slutten, er det sparsomt med overflateaktivitet. Sene høstkvelder og fiske med landinsekter kan imidlertid by på godt ørretfiske, ifølge vår kjentmann.

– Når det er lite insekter på vannet, eller mye vind, har jeg god erfaring med å fiske med landinsekter. Ikke minst stankelben fungerer bra. Når det er denne typen insekter på vannet får du ofte stor fisk. Landinsekter og vårfluer er stort sett aktive helt til snøen legger seg, og fungerer ofte bra om høsten. Kveldsfiske med stripende vårfluer og landinsekter er et veldig artig fiske, da ørreten ofte tar hardt og brutalt, sier Geir.

Geir gjør klar fluestanga. I enden av fortommen setter han på ei fortyngt gullhodenymfe med mørkebrun kropp og svart hale. En meter ovenfor den fester han en klekker som opphenger, som skal gå like under vannfilmen.

Da får du det vi kaller sprutvak. Det er helt vilt.

– Når det er lite vann i elva, klart vann og bunnen er lys, er det en fordel med relativt lange fortommer. Gjerne 13 til 15 fot. Det er nesten ikke ei fiskeøkt uten at jeg fisker med dette oppsettet. Det er vanligvis et sikkerstikk når du fisker blindt, som i dag. Du kan også bruke ei sparsomt dresset busteflue som opphenger. Det er ei god allround-flue, som imiterer alt fra mygg og døgnflue til ei vårfluepuppe.

Han vader ut mot ei lita øy med sand, omtrent 20 meter fra land. Da han er halvveis, står vannet opp til brystet på ham, men han har full kontroll og vader seg videre til øya uten å få vann i vaderne.

PRIMA MATFISK

Med god oversikt fra dronen jeg flyr opp, ser jeg at det er en tydelig strømkant og dyprenne rett utenfor sand-

banken. Geir kaster fluesnøret over dyprenna, og lar fluene drifte fritt med strømmen inn mot renna. Han fisker seg sakte og konsentrert nedover langs sandbanken, og plutselig blir det full stangbøy.

Ørreten kjemper iherdig for å komme seg løs, og byr på en fin kamp, til tross for at den er på knappe halvkiloen. Den har latt seg friste av opphengeren. Geir løser flua skånsomt og setter fisken tilbake i elva.

– Snittstørrelsen er avhengig av hvor du fisker, men her, i de nedre delene av vassdraget, er snittvekta på ca. 600 gram. Det er også gode muligheter for å få fisk mellom én til halvannen kilo, men det finnes betydelig større ørreter på fem-seks kilo her, forteller Geir før han fisker seg videre.

Kvaliteten på ørreten er det ingenting å si noe på, uavhengig av størrelse. Den

Vakker og prima matfisk: Ørreten i Øvre Namsen er av god kvalitet, det er relativt vanlig å få fisk fra én til halvannen kilo.

Godt utvalg: Forholdene i Namdalen er skiftende, også i løpet av en dag. Vårflue-imitasjoner er et «must» midt-sommer, samt stripete våtfluer i skumringa.

er rød i kjøttet, og fisk over tre hekto er prima matfisk.

VARIERT ELV

Geir synes det er vanskelig å si eksakt når det er best fiske i elva, da den er lang, stor og variert.

– Det er seks mil med veldig variert elv. Alt fra stille og rolige partier, til partier med stryk og terskler. I Øvre del av elva, fra Namsskogan sentrum og oppover til Namskroken kan det være helt andre forhold enn tre, fire kilometer lenger ned, hvor elva er bredere, mer stilleflytende og dypere. Det gjør at det er vanskelig å gi en generell beskrivelse av når det er best å fiske, syns Geir.

I de lange partiene med rolig elv, fra slutten av juni til midten av juli måned, har du mulighet til å oppleve Danica-klekkingene. Er du heldig å treffer på denne, kan du virkelig komme i kontakt med de store ruggene.

– Hvis du skal komme i kontakt med de aller største fiskene, er denne tida veldig bra. Det er ikke noen langvarig klekking. Den foregår et par uker, avhengig av vannføring og vanntem-

peratur. Klekkingen er konsentrert og i løpet av noen timer kan den være over. Hadde hele elva vært stilleflytende hadde det vært større mulighet for å oppleve det vi kaller teppeklekkinger, forteller Geir.

I de stilleflytende partiene anbefaler Geir driftsfiske med belly- eller pontongbåt.

– Jeg har fisket mest i de nedre delene av vassdraget, hvor elva er bred og stilleflytende. Der har jeg fisket mye med pontongbåt og flytering. Fordelen

med dette fisket er at du kommer lett til de beste fiskeplassene som du ellers ikke når fra land, sier Geir.

VULGATA – ET SJANSESPILL

Ephemra vulgata er også observert i elva.

– Hehe, jeg vet ikke om jeg tør å si det, men i noen få, rolige partier med sandbunn, har vi sett klekkinger av vulgata også. Den klekker rundt den samme tiden som danica. Den største

fisken, den du vanligvis ikke ser ellers i sesongen, har du mulighet til å se når vulgata klekker, avslører han.

Geir mener du ikke bør satse på den største døgnflua, da det er et stort sjansespill.

– Det har vært sesonger vi ikke har sett snurten av vulgata. Jeg mener derfor at du ikke bør satse på den, men heller de store døgnfluene, spesielt danica.

Han har fisket mye med danica-imitasjoner.

– Ja, både klekkere og dun/fullvoksne, sier han.

Jeg synes det er best fiske når dani-caen klekker og stiger opp fra bunnen. Når de kommer opp på overflata, er det vanskeligere å få fisk. Geir er helt enig.

– Det er min erfaring også. De er lettere tilgjengelig når de klekker og stiger opp mot overflata, enn som fullvoksne. I de stilleflytende partiene har jeg uten tvil tatt mest fisk på klekkere i de ulike klekkestadiene. Jeg har en forkjærlighet for disse CDC-klekkerne, men så er det ofte de jeg fisker mest med, understreker Geir.

– Den største kvaliteten med Øvre Namsen er at det er ei variert og lang elv med relativt stor ørret, og den er lett tilgjengelig. Selv om du har E6 på den ene siden av elva og jernbanen på motsatt side, kan du føle et villmarkspreg mange steder langs elva, syns Geir.

VILT MED GRANDIS

Skal du oppleve stabil vaking er det spinnerfall som gjelder.

– Når døgnfluene har fløyet opp i lufta, lagt egg og lander med vingene rett ut, kan fisken stå i strømkanten og slurpe i seg det som kommer. Hvis forholdene er riktige, med lite vind og stille elv, kan du oppleve et fantastisk fiske, forteller han entusiastisk.

Vårfluer fungerer gjennom hele sesongen for Geir.

– Min erfaring er at det fungerer bra med vårfluer gjennom hele sesongen, uavhengig av forhold. Vi har den som kalles grandis, når denne er på farten får du artig fiske. Da er det spennende å stripe store vårfluer, for da kommer hele fisken opp og tar flua. Da får du det vi kaller sprutvak. Det er helt vilt, forteller han med stor entusiasme.

Han anbefaler folk å fiske med de har gode erfaringer med.

Gyllent tidspunkt

Høstfiske:
Kveldsfiske om høsten med vårfluer og landinsekter er effektivt når det er lite overflateaktivitet.

– Det er her som alle andre plasser; det gjelder å fiske med det du har mest trua på og det du behersker. Det er ikke slik at du må treffe akkurat på størrelse, farge og art på imitasjonene. Det er viktig å tenke silhuett, for fisken ser flua nedenifra, minner Geir oss på.

– Oi, der var det en fin en, utbryter han plutselig.

En stor, fin ørret vaker nær land, like nedenfor oss. Den står der fortsatt. Geir

finner raskt fram fluestanga. Flua glir inn mot vaket, men ørreten lar seg ikke friste.

STRIPENDE VÅRFLUER

Forholdene i Namdalen er ofte svært skiftende, også i løpet av en fiskedag. Derfor er det en stor fordel å være nysgjerrig og observant.

– Du må observere hva som klekker, størrelse, farge og hvilke vak det

Geirs generelle fisketips

Du bør sette av flere dager, helst ei uke, hvis du tar turen til Øvre Namsen for å fiske ørret. Da øker du sjansen for å treffe på gode klekkinger og bra fiske. For å komme til de beste fiskeplassene anbefales bør du ha høye vadere og tilgang på båt, flytering eller potongbåt. Vær på plass i elva tidlig om morgenen og kvelden, og rett etter regnskyll. Da er det vanligvis best sjanse for fangst, gode klekkinger.

er. Ha alltid nymfeboksen tilgjengelig, samt streamere og ulike landinsekter. Vårflueimitasjoner må du alltid ha i flueboksen fra og med midtsommeren. Stripende vårflue i skumringa kan gi veldig gode resultater, sier Geir.

Det beste fisket er generelt her, som ellers i landet, om morgenen og om kvelden. Den varierte elva gir også muligheter for godt fiske midt på dagen.

– På dagtid, når det er klarvær og sola steiker, er fisket dårligere, men du finner også områder med stryk og dypere holer, hvor fisket er bra på dagtid. Den varierte elva er krevende å lese, men gir mange muligheter uansett hvilke forhold du møter, forteller Geir.

Geir har fisket mest i de nedre delene av elva, men forteller at det også er mange fine og spennende fiskeplasser i den øvre delen.

– Jeg har fisket mye fra storterskelen nedenfor bensinstasjonen i Namsskogan. Det er absolutt best fiske på motsatt side, på jernbanesiden. Der er det overhengende skog, det gjør at denne delen av elva ligger lenge i skyggen. Det er gunstig på dagtid og sterkt sollys. Her er det vrient å fiske fra land, men du kan leie båt.

MUSING

Vi er i ferd med å gi oss for dagen, da en større ørret er oppe og viser seg, rett nedenfor oss. Geir har fluestanga i hånda og kaster raskt ut en CDC-klekke. Han lar den flyte fritt inn mot vaket. Deretter håndtvister han inn flua når den er ferdig med det frie flyttet. Fisken lar seg ofte friste i denne fasen, men ikke denne gangen.

– Neste år har jeg et nytt prosjekt. Jeg har tenkt å prøve meg på musing. Du kan la museimitasjonen gå med elva og stripe den, slik som du gjør når du fisker med streamer, sier Geir entusiastisk.

fiske@egmont.com

I rolig vann: I de stilleflytende partiene av vassdraget har Geir uten tvil tatt mest ørret på CDC-klekke, som fiskes i vannfilmen.

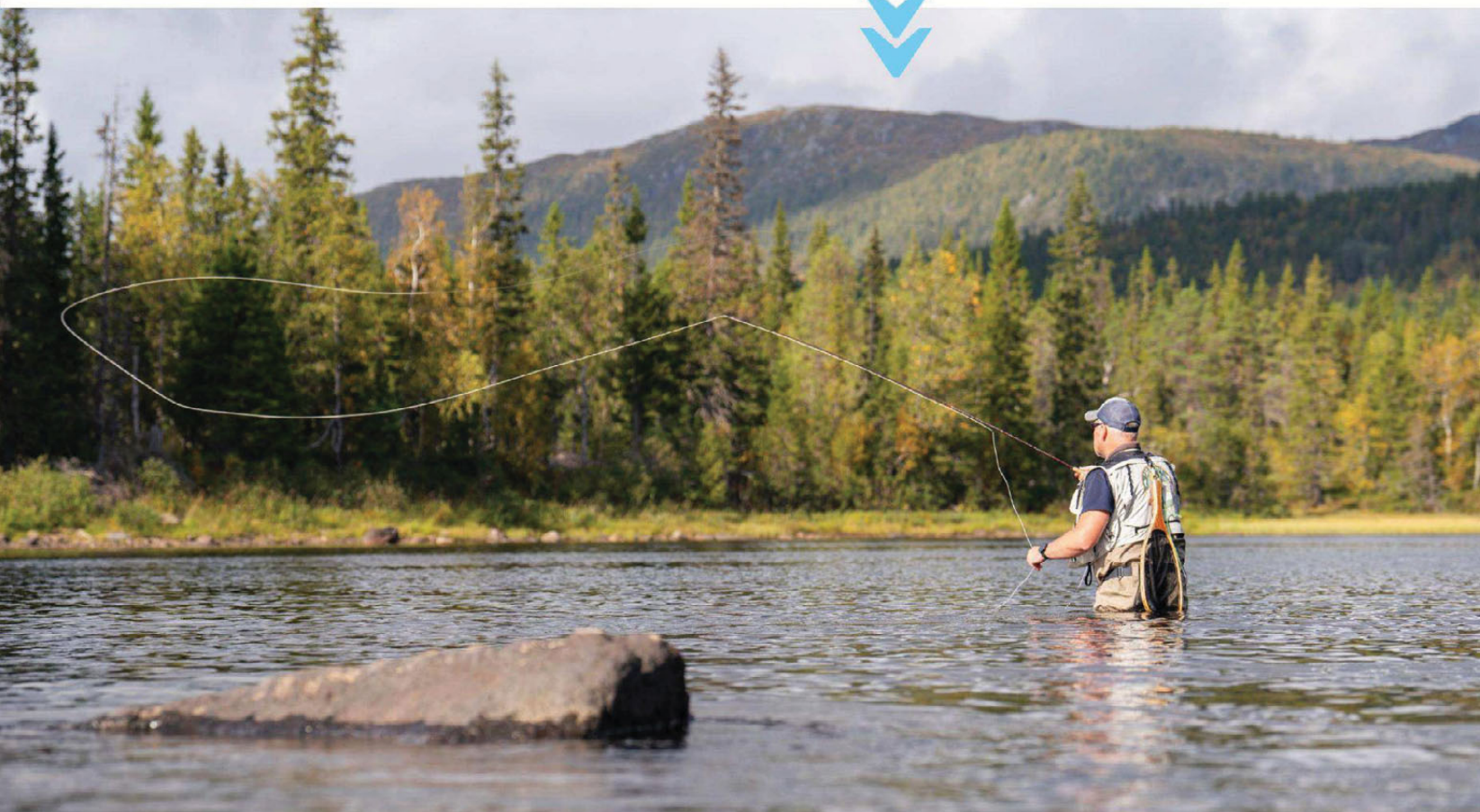
Vilt og vakkert: Store deler av Øvre Namsen ligger lett tilgjengelig fra E6, men du finner områder som gir villmarksfølelse.

Kjekt å vite

FISKEKORT: Med kun to kort, Namsskogankortet og Grongkortet, kan du stort sett fiske i hele Øvre Namsen, bortsett fra noen private områder som ikke er inkludert i disse fiskekortene. Grongkortet gjelder til løpet av Grøndalselva, og Namsskogankortet derfra og opp til Namskroken. Det selges alt fra 12-timerskort til sesongkort til hyggelige priser. Fiskekort kan kjøpes gjennom Inatur.

OVERNATTING OG BÅTER:

Nyheim Camping ligger like ved Namsskogan sentrum, ca. 30 kilometer nord for Namsskogan Familiepark, like inntil E6 og elva. De leier ut alt fra enkle hytter til hytter med bad og dusj. De har også to båter som de leier ut i Øvre Namsen. I tillegg har du Brekkvasselv camping, som ligger rett ved elva. Her kan du overnatte i telt, bobil og hytter.

**Lykke i
midnatts-
solens rike**

Endelig bet røya i Reisa

I Reisadalen får du storslått natur i
lettgått terreng i samspill med spenningen,
skjønnheten og nervøsiteten ved røyefiske.

Tekst og foto:
Philip Musum Aas

Perfekt: Det
er få ting som
utkonkurrerer
slike omgivelser,
spesielt når
fisken også
biter.

Kalenderen viste slutten av juni. Jakten på årets sommer-røye var i gang, men tiden var knapp. Den siste uka hadde blitt brukt i det salte element, nå hadde jeg én dag igjen i nord, og den skulle brukes til røyejakt.

Klatringen fra snaue 90 meter over havet til 6-700 på et par kilometer viste seg å bli av det bratte slaget. Terrenget i Reisadalen er heldigvis lettgått, men bratt. Høydemeterne fløy av gårde i takt med svettedråpene som rant nedover kinnene.

Skogen var full av mygg, og det var bare å holde tempoet oppe om jeg skulle unngå å bli oppspist. Litt oppe i lia passerte jeg tregrensa og med ett forsvant myggen. En sval bris gjorde nytten.

I de bratteste partiene, da lårene jobbet som best, rømte jeg inn i fantasier om vakende røye på grunt vann. Denne gangen ble det med drømmene, realiteten skulle vise seg å bli en helt annen.

SKUFFENDE VARMT VANN

Da jeg omsider kom opp og inn på fjellet, åpenbarte det lettgätte og vakre fjellandskapet seg. Kilometerne fløy av sted, og det var overraskende nok nesten ikke et insekt å se.

Det som på kartet så ut som ei forlokkende og spennende fjellelv, viste seg imidlertid knapt nok å være en elv, det var bare en stripe vann som lett kunne passerer tørrskodd. Det var nesten ikke ei snøfonn å se, de få

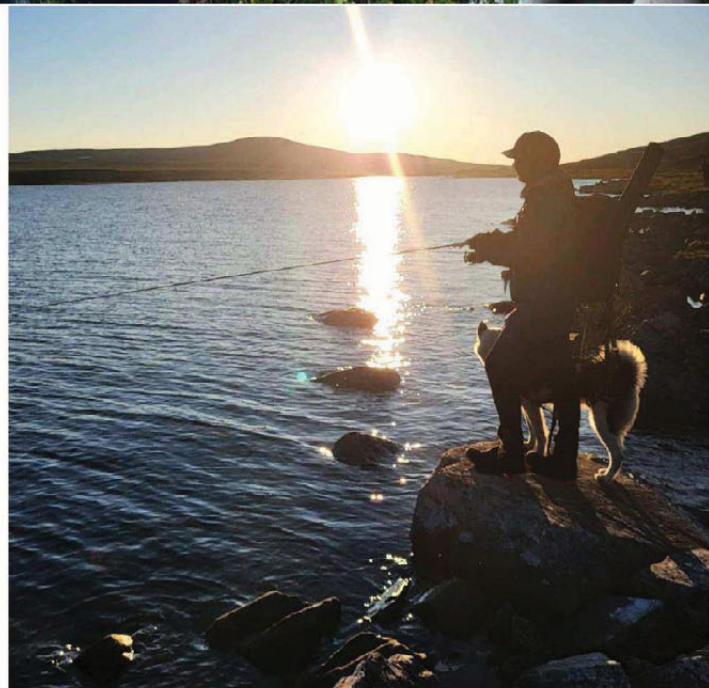
Turens største: Kanskje ikke den største i Carajavri, men under tunge forhold ga denne fisken på 1,4 kilo ro i sjela.

som var igjen var små og lå langt unna vannskorpa. Vannene var overraskende varme, noe som er en enorm skuffelse når man er på røyejakt.

KOM DEG TIL FJELLS

Vi hadde Carajavri som utgangspunkt for turen, og ble skuffet da det viste seg å være null aktivitet på overflaten. Faktisk var det nesten ikke så mye som ei vårflue eller en mygg i lufta. Ei heller en eneste fisk å observere.

Jeg vred hjernen og resultatet ble slukfiske. Vi var tre gubber på tur og det betydde også at vi fisket med tre ulike tilnærminger og tre ulike sluker. På denne måten dekket vi det meste av skrinets hemmeligheter mens vi håpet på å knekke røyekoden.

Røya i Reisa

Enkleste vei for å komme deg til Reisas mange gode røye vann er gjennom Reisadalen. Her er det egentlig bare å sette fingeren på et tilfeldig vann og begynne å gå, eller følge en av de mange stiene til topps. Stigningen er bratt og jevn men terrenget er lettgått etter den bratteste klatringen.

De fleste av vannene i fjellområdene rundt Reisadalen huser røye av ypperste kvalitet, i noen av dem finnes også ørret, men det er røya som er den dominerende arten. På disse områdene er det sjeldent stort fisketrykk, så sannsynligheten for å få traske alene er stor.

Fiskekort fås kjøpt på inatur.no og fisketips kan du få hos lokalbefolkningen, selv om det oftest er artigst å utforske selv.

Carajavri er et stort vann, men ikke større enn at du fint fisker deg rundt det på en dag, noe som også var planen. Tilfeldighetene skulle ha det til at dagens tur havnet på nettopp Carajavri og ikke på den andre siden av Reisadalen. Med informasjon fra både appen FiskHer og de lokale nede i Storslett, var beskjeden enkel, kom deg til fjells – det fins røye i ethvert fjellvann.

TREIGT OG TUNGT FISKE

De første timene langs vannet ble tunge og fisketomme. De to bassengene øverst i vannet ble fisket nøye over, uten at det ga noe annet enn kontakt med moder

jord for noen av oss. Slukskrinet ble endevendt og jeg valgte til slutt ei hvit og rosa atomsild på 15 gram som bare fikk henge i enden. Atomsilda flyr godt igjennom vinden samtidig som den kjapt kommer seg ned på dypet. Kanskje dette var løsningen?

Jeg valgte å droppe de grunneste områdene og gikk mer målrettet mot de mørke områdene i vannet. Plutselig, i en sving langs bredden, kom jeg til et mørkt parti. Her måtte det være dypt. Jeg slang ut et kast.

Ett kast ble til to, og to ble til tre. En fjerdedel av vannet var fisket over før den første fisken viste seg. Jeg hadde

Høy klasse: Det er åpenbart at fisken i Carajavri har gode matforhold. Knallrødt kjøtt tyder på mye marflo og/eller skjoldkreps.

fisket i såkalt F-formasjon, som jeg liker å kalle det. I det sluken landet slo jeg over haspelen og lot sluken pendle nedover. I det jeg kjente bunnen, begynte jeg å sveive meg oppover før jeg gjentok prosessen. Det skulle vise seg å ikke være så dumt, for plutselig smalt det i andre enden.

Jeg følte meg som en unge på julaften. Det var ikke vannets største røyer vil jeg tro, men en fin matfisk på 7–8 hekto ble landet. Jeg var strålende fornøyd. I løpet av den neste timen fikk en av kompisene to mindre røyer på samme metode. Vi hadde funnet oppskriften på en vellykket dag.

MANN MOT NATUR

Når de tradisjonelle triksene i boka ikke fungerer, er det ingenting annet å gjøre enn å gyve på. Utenfor bekkene fantes det ikke fisk, og timene gikk i takt med kilometerne vi tilbakela. Nord-Troms viste seg fra sin fineste side med knallblå himmel, opp mot 30 varmegrader og varmt vann. Ikke akkurat sjokoladecake-oppskrift på røyefiske.

Under dagens tredje matpause bestemte jeg meg for å tenke nytt nok en gang. Den hvite og rosa atomsilda ble byttet med hvit og blå. I tillegg tok jeg av den tradisjonelle treblekro-

**Kast på kast:
Når fisken lar
vente på seg blir
det en lang dag.**

ken og byttet den ut med to mindre jigg-kroker som tradisjonelt brukes til jigging i varmere, tropiske strøk. Fra splittringen var det et par centimeter med flettet line ned til to kroker som pekte mot hverandre, med noen strå flash på hver.

Etter en pakke real turmat og to pakker nudler begynte dunkingen igjen. 10–12 kast senere hogg det i den andre enden. Fisk på. Gutta som satt stappmette bak meg ble øyeblikkelig gira. Jeg håvet fisken og skimtet nytt pågangs- mot hos kameratene mine.

Vi fisket oss oppover vannet igjen, og hadde forskjøvet avgangen for hjemturen. Denne siden av vannet var dypere, og i takt med at dag ble til kveld begynte det å sverme av insekter. De beit ikke, bare svermet. Det virker nesten som om de var i dvale ennå, heldigvis for oss.

MAGEFØLELSE

Vierkrattet skar mot leggene, og timene gikk. Det nærmet seg midnatt, men kaldt var det ikke. Det var godt over 20 grader i midnattssola i Nord-Troms. Jeg kom gående til det som tilsynelatende virket som et mørkere parti på vannet. Her stoppet jeg og tok flere kast.

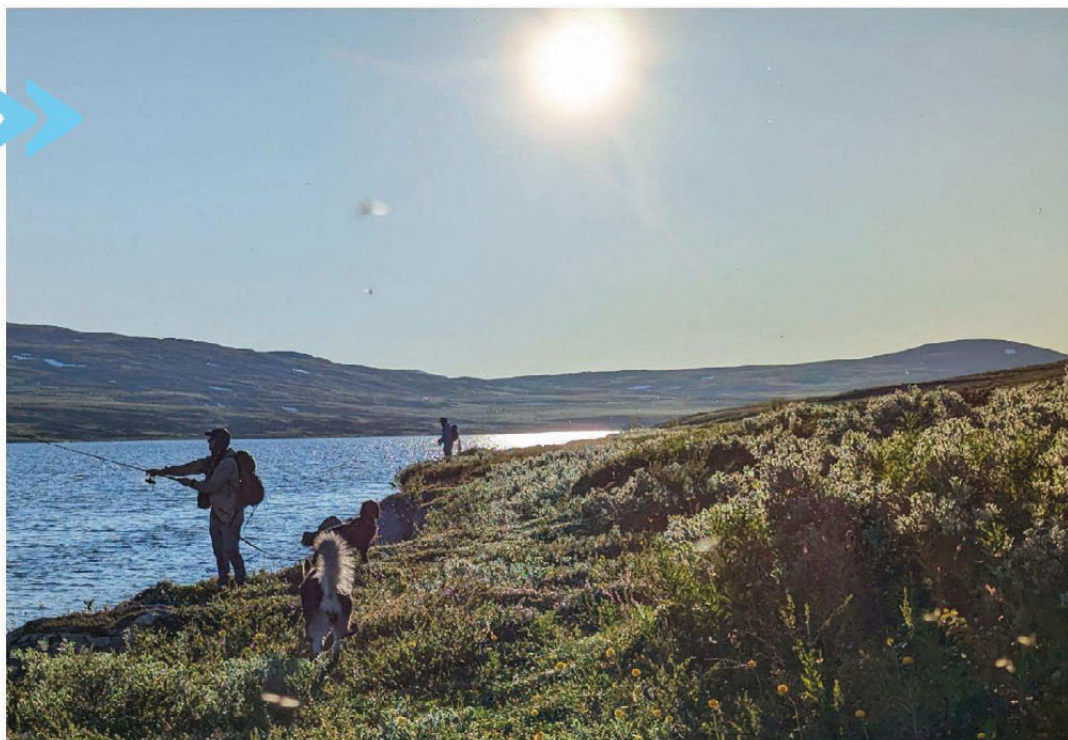
Kameratene mine passerte meg, men magefølelsen sa meg at det var fisk akkurat her. Jeg hadde opprettholdt taktikken om å fiske i F-formasjon hele dagen. På en av slukens pendler hogg det knallhardt i motsatt ende.

Fisken raste ut og denne var både sprekere og større enn dagens tidligere fisker. Jeg ropte til gutta at jeg trengte håvehjelp, og fikk det. Etter noen minutter kunne jeg håve en plugg av en røye. Vekta stoppet på 1,4 kilo, ikke noe sinnssyk fisk – men akkurat det jeg var på jakt etter.

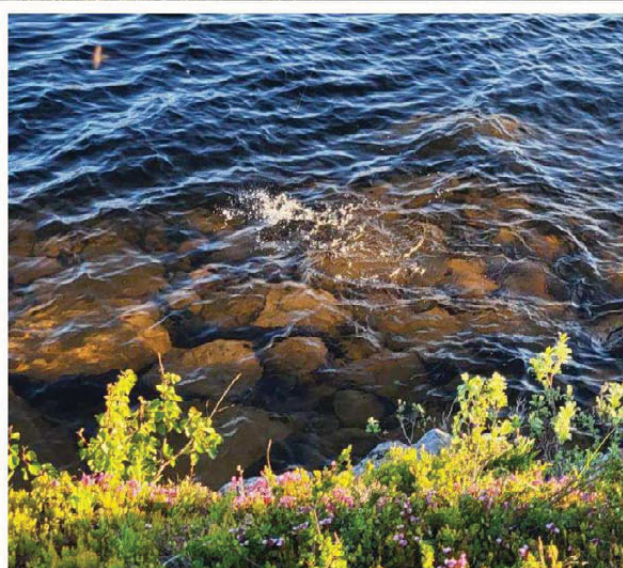
EN GOD DAGSTUR

Like før vi avsluttet for dagen fikk en av kompisene mine også ei pen røye på kroken. Det var topp, for han var den eneste som ikke hadde fått noe i dag.

Med brede smil om munnen, og midnattssola stekende rett i solbrilleglassene vender vi snuten ned fra fjellet.

Perfekt matfisk: Dagens første fisk ble en flott røye på rundt 700 gram.

Røye vann

I løpet av mine aktive år har jeg både observert, fisket og lært mye om røya. Røya er en lunefull luring som tidvis er langt mer selektiv enn søskenbarnet sitt, ørreten. Etter mange samtaler med andre røyefiskere, og utallige timer side om side med røyas bopel, har jeg lært mye om røyas oppførsel. Min opplevelse og teori er enkel: I vann der røya må dele habitat med ørreten blir den enda særere enn normalt, og får enda mer distinkte hoggperioder. Er mattilgangen god og røya storvokst, opplever jeg at den blir mer side- stilt med ørreten, ditto motsatt når den forblir minstemann i vannet.

I vann med kun røye, er det annerledes. Røya blir her mer lik ørreten i sin oppførsel og tilstedeværelse. Jeg opplever den som mer glupsk, som en hvassere predator som er mer aggressiv mot sluk, streamer og andre fluer.

fiske@egmont.com

ENDELIG!

LANG rekkevidde og FIREhjulstrekk

Den perfekte norske el-varebilen

MAXUS

Electrifying the future

e-Deliver7 4x4

4.763,-

pr. mnd. eks mva*

Tilbudet gjelder 36mnd/45 000km. Vi har også supertilbud på andre intervaller og kjørelengder.
36 mnd / 150 000 km pr. år. Forskuddsleie kr. 120 000,-
Bilbetaling kr. 8 995,-. Denne kjøpsplanen er basert på fastrenten. Kundenkostnader inkl. etablering kr. 298 463,-. Lokalt frakt og klargjøring tilkommer.

e-Deliver7 2wd

3.975,-

pr. mnd. eks mva*

Tilbudet gjelder 36mnd/45 000km. Vi har også supertilbud på andre intervaller og kjørelengder.

36 mnd / 150 000 km pr. år. Forskuddsleie kr. 120 000,-
Bilbetaling kr. 7 995,-. Denne kjøpsplanen er basert på fastrenten. Kundenkostnader inkl. etablering kr. 288 008,-. Lokalt frakt og klargjøring tilkommer.

Rekkevidde 362/524km
Nyttelast opptil 1020kg
To- eller firehjulstrekk
Hengervekt 1500 kg
3-seter
Doble Skyvedører

Høyt utstyrsnivå

360° kamera + Ryggekamera • Automatisk AC
Keyless - One Touch Start • Adaptiv Cruise Control
Oppvarmet frontrute • Oppvarmet multifunksjonsratt
Android Auto & Apple Carplay
Elektronisk powertakeoff (5kW)

Komfortabelt og moderne interiør

Enkel inn- og utlasting fra alle sider

Sulten på rosa:
Kvita gapte villig over
den lånte jiggen, og vi
fikk endelig troa.

Lånt suksess

Da bagasjen ble borte på vei nordover, måtte vi fiske kveite på et beskjedent og lånt utstyr. Det ga noen positive overraskelser.

Tekst og foto:
Amy Crowther

Beskjeden kom da vi satt på flytoget: «Luftrommet over hele Sør-Norge er stengt».

Kalenderen viste siste langhelg i april, Aleksander og jeg skulle på kveitefiske, men nå kom ingen fly verken til eller fra Gardermoen.

Flydestinasjonen var Bodø, men det endelige målet var Steigen, og de mange kveitegrunnene på vestsiden av dette øyriket.

Etter litt sutring og et par kanselleringer, begynte flyene å gå igjen, og vi ankom omsider Bodø seks timer for sent. Uten bagasje. Den kunne komme senere den kvelden, eller dagen etter. Vi bestemte oss for å reise av gårde til Steigen og fiske med hva enn vi kunne låne der oppe.

Først tok vi en tur innom en sportsbutikk og kjøpe det reiseforsikringen

beskrev som «essensielle artikler», så kjørte vi av gårde. Forsikringen dekket ikke reserveutstyr til fiske, fikk vi vite.

CRAZY DAISY

Vi ankom Steigen Sjøhus halv ni på kvelden, og var raske med å tre inn i flytedressene. Vi fikk låne to 20–30 lbs fiskestenger, to 400 grams jigger av typen Crazy Daisy – en makrellfarget med curly tail og en rainbow med padle tail – og en kniv.

Vi satte kursen mot området hvor Tommy Heggen – mannen som driver sjøhuset – hadde fått tre kveiter tidligere på dagen.

Vi var skeptiske til opplegget. Utstyret var ikke vårt, og det føltes som om vi bare skulle putte noen jigger i vannet fordi vi ikke hadde annet å ta oss til.

På 17 meters dyp smalt det til hos meg, og det som var i andre enden av snøret var tungt.

Første for dagen: Gleden var stor da Aleksander dro opp den første kveita etter ti minutters fiske.

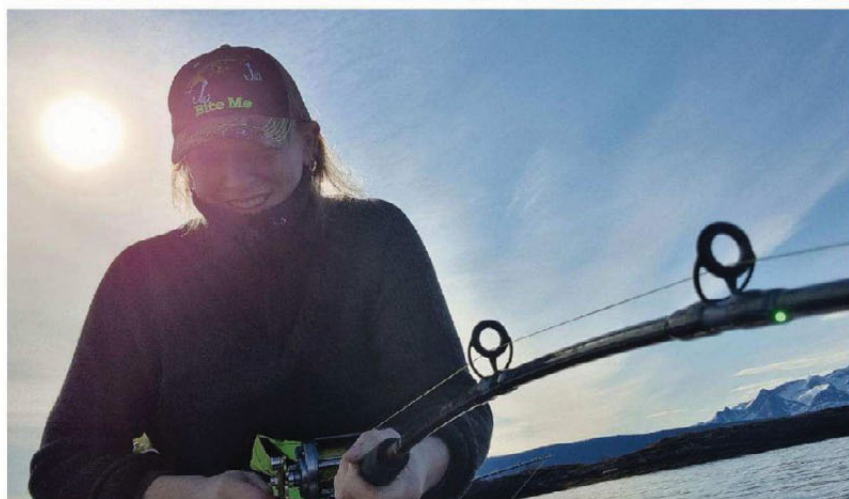

Back to basics: Vi fikk låne hver vår stang og hver vår jigg, og er midt på treet fornøyd med forholdene.

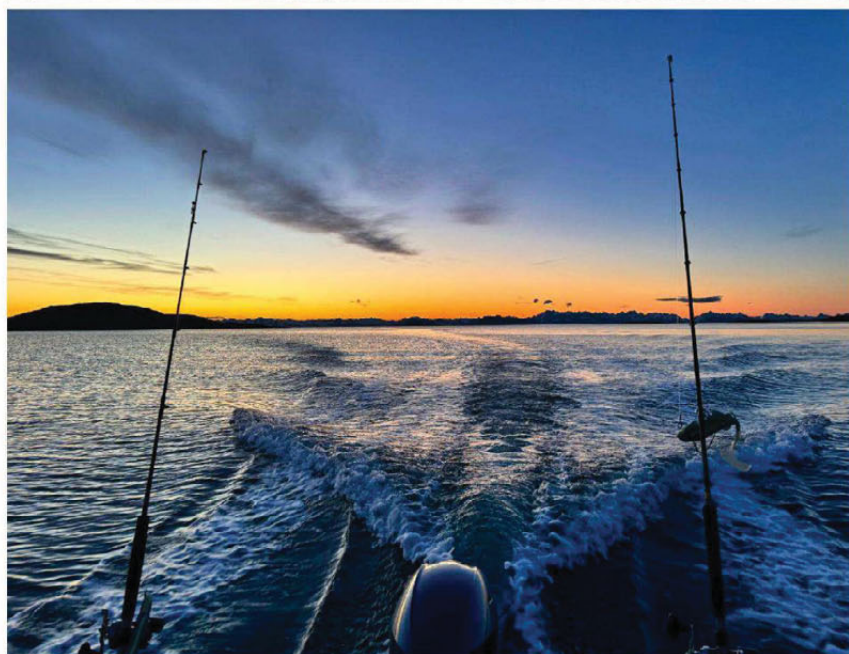

Gutten med gullstanga: Unge Bergan med obligatorisk posering med en av tre kveiter vi fikk denne dagen.

Tungt på stanga: Om det var bunnen eller premiekveita får vi aldri vite, men jeg vet hvilken historie som blir fortalt i baren.

Nydelige forhold: Blikk-stille vann, solnedgang over Lofoten og levelige temperaturer. Det ble en knalltur tross en noe rufsete start.

Sola lekte over Lofotveggen, det var vindstille og rolig sjø, og vanskelig å holde misnøyen ved like. Dessuten var det lite vi kunne gjøre med bagasjen.

Men vi fikk ikke fisk, ikke på den første, korte kvelden.

DET FØRSTE HOGGET

Dagen etter sjekket vi trackingen på bagasjen, den var fortsatt på Gardermoen. Vi måtte belage oss på The Crazy Daisies i en dag til. Siden vi pleier å ha med en lekekasse full av utstyr, føltes turen noe spolert.

Vanligvis ville vi ha prøvd ut ulike jigger, fisket agnsei og festet de på et jigghode, eller prøvd noen wobblere. Nå hadde vi bare Crazy Daisy. Fiskehandlerne om å ha troa, og to fremmede jigger fra en annen manns fiskekrin skaper ikke mye tillit.

Misforstå meg rett, Crazy Daisy er gode jigger, men vi foretrekker utstyr vi kjenner fra før, som vi vet hvordan lokker kveita til hogg.

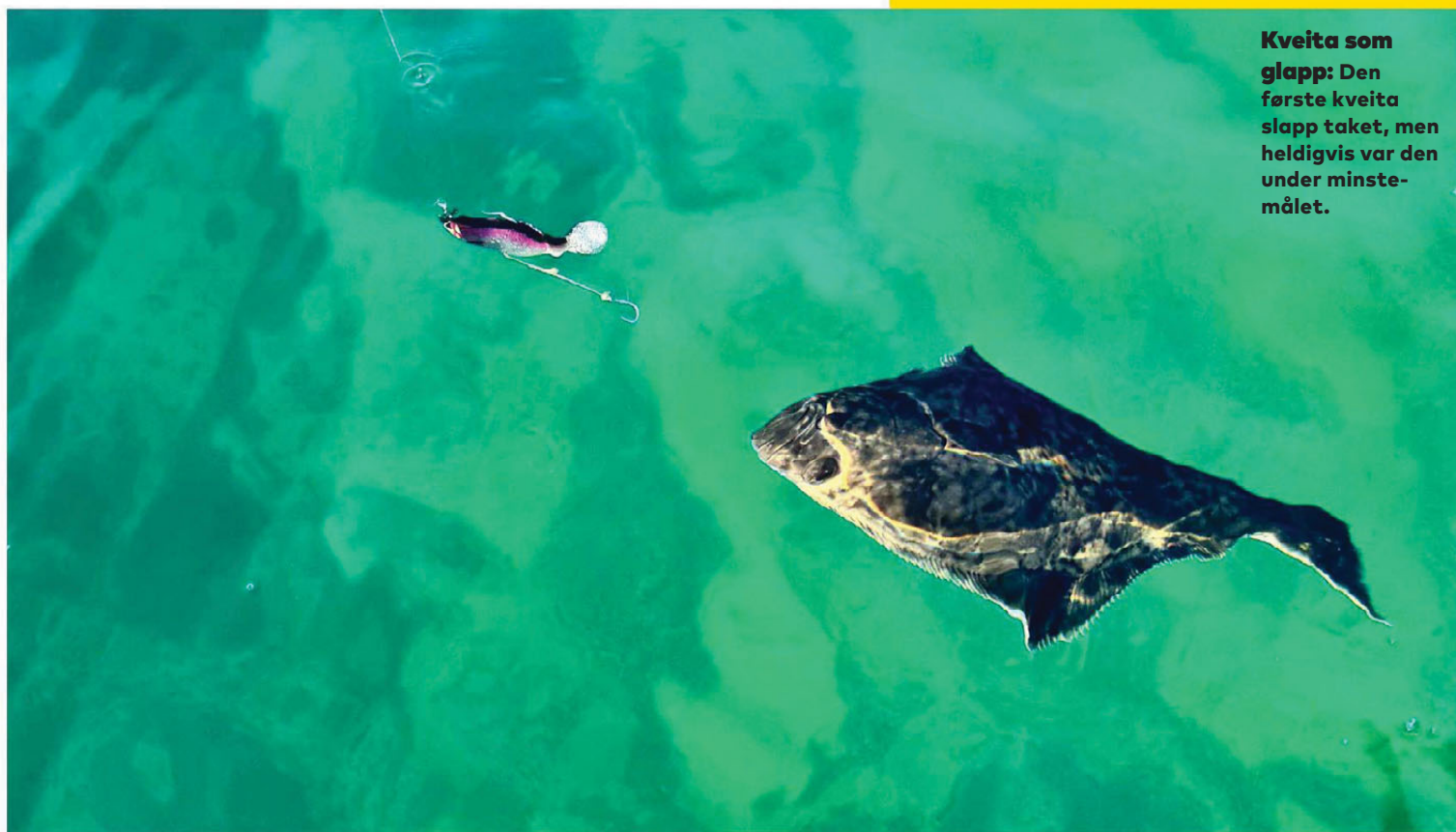
Det var lite vi fikk gjort med situasjonen, så med kaffe på ei TV-kanne la vi på vei. Vi navigerte oss mellom øyer og skjær til flere mindre kveitespots på vestsiden, og slapp ut jiggene på åtte meters dyp, på det første stedet som ga oss den riktige følelsen.

Det gikk under et minutt før det hogg til på stanga til Aleksander. Han fisket med Rainbow-jiggen, og hadde en hånd om kaffekoppen og en hånd om stanga da det smalt. Kveita var riktignok under minstemålet, og glapp før den kom opp til båten, men den ga oss det etterlengtede håpet vi trengte. Plutselig så ikke alt like mørkt ut.

KVEITE PÅ RAINBOW

Båtene på Steigen Sjøhus har en dorgefunksjon hvor motoren går ned i 750 omdreininger, noe som gjør det enklere å dorge med jigger. God dorgefart for jiggfiske er mellom to og tre kilometer i timen. Litt avhengig av vær og vind kan det riktignok være at man av og til må justere gassen noe, men som regel fungerer det fint å la båten gå jevnt.

Uansett var dorging vår strategi, så vi slapp ned igjen og putret sakte ned mot 15 meters dyp. Der hogg det til på stanga til Aleksander igjen, og denne

Kveita som glapp: Den første kveita slapp taket, men heldigvis var den under minstemålet.

gangen var kveita godt over minstemålet. Umiddelbart oppsto en kamp mellom kveite og mann, og etter to korte utras, hvor Aleksander måtte bevege seg fra babord til styrbord og tilbake til babord, kom fisken endelig opp til båten. Kveita målte 110 centimeter, og ble heist over rekka uten videre problemer.

Vi var tydeligvis på riktig plass, så etter at vi hadde fått summet oss litt, fortsatte vi fiskingen. Nå byttet vi stenger, slik at jeg fikk Rainbow-jiggen. På 17 meters dyp smalt det til hos meg, og det som var i andre enden av snøret var tungt.

DET TUNGE DRAGET

Kvelden før hadde det blitt tatt en kveite i samme området som målte 170 centimeter, noe som skulle tilsi en vekt på rundt 70 kilo. Hun som tok kveita fortalte at det tidvis kunne virke som om hun satt fast i bunnen.

Da det hogg til hos meg, kom det først et lite utras på 10–12 meter, men etter litt kamp fikk jeg dratt inn igjen det meste før fisken la seg på bunnen. Der lå den fast, selv om jeg la aldri så mye press på stanga. Så, helt ut av det blå, slapp plutselig taket og jiggen kom opp igjen med stingerkroken hengende bak som en tynntarm.

Etter dette lille, gledelige mini-infarkt ble det taust fra den lille grunna.

Vi bestemte oss for å reise nordover, og svingte av til høyre rundt Hestøya og inn på oversiden av Engeløya. Der dorget vi langs store deler av Skagstadsundet uten hell.

SJØSAMEKONGER MED ØL

Plutselig dukket det opp to hyggelige karer i en liten, blodig jolle med hver sin pils i hånda. De presenterte seg selv som sjøsamekonger, og ønsket oss velkommen til Nord-Norge.

De kunne også informere om nærbutikken på Skutvik, hvor de solgte både øl og bensin, og om ei god kveitegrunne på oversiden av Lundøya. Siden vi aldri har takket nei til tips om verken ølutsalg eller kveitegrunner, satte vi kursen østover. Men før vi kom så langt, stoppet vi over et område som heter Langgrunnen, med dyp på 25 meter. Her kom godfølelsen tilbake, så vi senket ned The Crazy Daisies.

Kort tid etter satt det nok en droning på noe over meteren på jiggen til Aleksander. Litt irriterende, selvsagt, at det nok en gang var hans jiggen som smalt på, men jeg setter det på «flakskvota»,

Dorging med jiggen

- Finn en god jiggen på 250–450 gram, slipp den til bunnen og sett fart på båten. Fart og dybde er stikkordene. Metoden passer bra på kveitegrunner (større og mindre flater med sandbunn) på 10–30 meters dyp. Går du dypere, er det vanskeligere å kontrollere jiggen.
- God dorgefart er 2–2,5 kilometer i timen. Tenk deg at sena står cirka 45 grader på vannet. Er vinkelen mindre, går det for fort og jiggen havner for høyt i vannet. Er det større, går det for sakte.
- Noen båtmotorer har egen dorgefunksjon som får båten ned i lavere turtall, og gjør det enklere å holde riktig fart. Vind og strøm påvirker farten, så det kan være at man må justere aktivt med gasskontrollen.
- Slipp ut mer sene når doringen er i gang, slik at jiggen beveger seg nærmere bunnen. Kveita har gjerne blikket rettet oppover, og kan se jiggen bevege seg ganske langt opp i vannsøylen, avhengig av sikt og lysforhold.
- Vær på vakt, og følg med på ekkoloddet. Blir det plutselig grunnere, må du sveive inn for å justere dybden jiggen fisker på. Fest en stinger-krok på jiggen. Alle svære kveiter hang i stingeren.
- Du kan også fiske mer aktivt ved å pumpe litt i stanga, men ikke overdriv. Du kan også gjøre jiggen mer attraktiv ved å feste en strimmel med makrell eller sei på hovedkroken for å lokke til deg kveite med lukt.

Nedskalert: Etter denne turen er det lett å tenke at man nok skulle blitt en utstyrsminimalist.

Da vi dro inn igjen ved titiden på kvelden, hadde vi alt i alt fått tre fine kveiter i båten, og det på et absolutt minimum av utstyr som vi lånte av ren nød.

LÆRTE NOE VIKTIG

Bagasjen med fiskeutstyret ankom Steigen med Bring klokken åtte kvelden etter. Det var ikke noe poeng å åpne den, siden vi skulle tilbake til Oslo dagen etter.

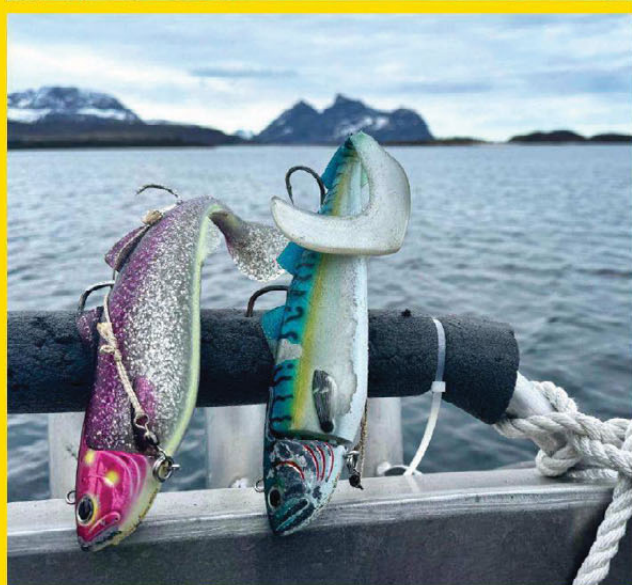
Uansett lærte vi noe viktig. Det er noe back to basic-aktig over det å fiske på et minimum av utstyr. Du er prisgitt det lille du har, og fisker på en måte mer fokusert. Der hvor du ellers legger skylden på jiggen, og begynner å rigge om stanga så fort du har tatt et drag over grunna, hadde ikke vi noe annet alternativ enn å prøve videre med de jiggene vi hadde.

Her sparte vi mye tid som vi ellers ville brukt på knytting av fortommer og knotting med splittringer, og fikk ditto mer tid med jiggene i vannet. En annen effekt av dette var at vi fikk fisket av grunnene på kortere tid, og dermed også prøvd ut flere steder.

En tredje lærdom er at det er fiskeren som til syvende og sist fisker, og ikke jiggen. Jeg sier ikke at farge, størrelse og haletype ikke har noe å si, men vi fikk fisk på begge jiggene. Jeg tror vi hadde større fokus på området, farten på båten, fiskedybden, stangbevegelsene og alt det fisketekniske nå, enn de gangene vi har vektlagt utstyret makt. Så kan vi heller si at det var flaks at det nettopp var Aleksander som fikk fisken.

Det var uansett en artig erfaring å få kveite fisket på utstyr du strengt tatt kan ta med deg i håndbagasjen. Eller for å si det med et slitt engelsk uttrykk: Less is more.

fiske@egmont.com

Crazy Daisy: Disse to rabagastene reddet hele turen. Kveita beit på både Rainbow- og makrellfargen.

og gleder meg over at vi deler fangsten likt. Fisken gikk overraskende lett opp til båten, men raste åtte-ti meter ned igjen så fort den kom til overflaten. Derfra ble den pumpet opp og dratt over ripa.

KVEITE TIL MØRNING

Vi kom oss aldri til Skutvik. I stedet dro vi tilbake til Steigen Sjøhus og gjorde opp fisken. Som viltkjøtt, bør også kveita henge og modnes, helst i 20 døgngader.

Igjen prøvde vi å spore opp bagasjen. Etter å ha blitt sendt videre fra den ene instansen til den andre, fikk vi vite at den var i Bodø.

Siden vi nødig ville bruke kjeft på underbemannet bakkepersonell, kom vi oss i båten igjen for å roe nervene. Den kvelden prøvde vi flere ulike smågrunner. På ei av dem fikk Aleksander en kveite under minstemålet som ble sluppet ut igjen, før han pokker meg landet en til på rundt en meter.

PRAKTISK GAVE TIL NYE ABONNENTER

Spar
764 kr

SMS-kode:

**VILL33
til 2205**

eller scan QR-koden

**Gassbrenner
i gave**

6 UTGAVER AV VILLMARKSLIV FOR KR 299*

Bli abonnent og få en praktisk gassbrenner i velkomstgave!

I Villmarksliv finner du flotte reportasjer fra fjell til kyst i vårt vakre langstrakte land. Reportasjene er skrevet av erfarne friluftsfolk, fiskere og jegere. For mange av oss nordmenn er noen av de beste stundene knyttet til turer og opplevelser ute i naturen.

Abonner i dag og få et praktisk gassbrenner i velkomstgave!

Liten og praktisk gassbrenner som er både stødig, kompakt, og «tight» i koblingene. Den leverer god effekt og med passe stor flate for ulike kjeler. Produsert i aluminium og rustfritt stål. Passer til standard gassboks med gjenger. Liten plastboks for oppbevaring følger med. *Verdi: 349.-*

6 blader i butikk	kr 714
Gassbrenner	kr 349
TOTALVERDI	kr 1063
Din pris	kr 299*
DU SPARER	kr 764
Porto	kr 49

Tok mjøsørret fra land

De fleste forbinder ørretfiske i Mjøsa med dorgefiske fra båt, men du trenger ikke sideparavan og dyprigg for å knipe storørreten.

Tekst og foto:
Dag Kjelsaas

Et par står og fisker 30 meter fra meg. De har gjort det en time eller to. Jeg har lagt merke til at han kaster veldig langt, og tenker at det dels skyldes at det legges mye kraft i kastet, og at det brukes god teknikk

med tohåndsstanga ved å trekke bunn- delen til seg med den ene, og strekke ut med den andre hånda. Dessuten må han ha bra utstyr og sikkert multiline på haspelsnella.

Nå er det blitt så lyst at vi framstår som mer enn silhuetter for hverandre. Vi har bare sagt «hei» og vekslet noen få setninger. De er unge folk. Jeg hører hun sier navnet Elias. Vi kaster gang på gang så langt vi klarer ut i Mjøsa, noe som synes håpløst i denne uendelig store sjøen.

ØRRETE SPYDDE KRØKLE

Etter hvert kommer flere fiskere og finner en plass, monterer haspelutstyr og begynner å kaste. Forventningen om å få ørret fornyes med jevne mellomrom, da vi ser småfisk som lager ringer ved overflaten på kastehold.

Krøkle. Stimene har for vane å trekke helt inn mot land om natta for å gyte nå på våren, og jeg så stimene i lyset fra hodelykta da jeg kom ned til stranda. Nå har det lysnet, og de er lenger ute.

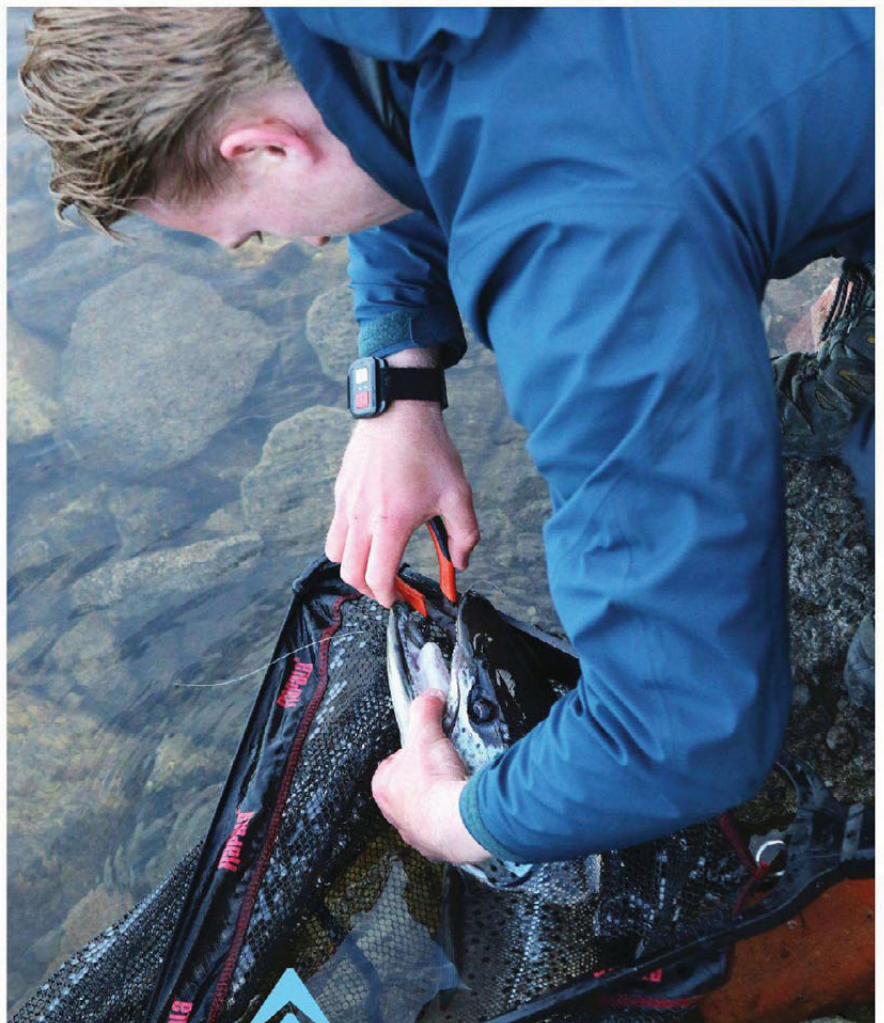

Perfekt håving

**Bratt lærings-
kurve:** Mia har
liten erfaring
med håven,
men håver
storfisken
perfekt.

Rolig storfisk: Fisken gjør
ingen hopp eller voldsomme
utras, men stritter seigt
imot. Av og til ser vi store
virkler ved overflaten.

Jeg var her for tre dager siden, for første gang på denne plassen. Også da var vi flere fiskere. Et populært sted, siden du kan nå kanten der det blir brådypt med et langt kast. Jeg hadde flaks, og var den eneste som fikk fisk i løpet av de lange timene med intens kasting.

Ørreten var på snaue to kilo, og den spydde krøkle idet jeg tok den ut av håven. Da vi krøp i soveposene hadde formiddagssola begynt å varme og det kjentes i armene at fiskeøkta hadde vært lang.

DA BEIT STORFISKEN

Nå er det helg, og jeg teller etter hvert 13 fiskere. Det var like mange her i går ettermiddag og kveld. To timer etter at det lysnet ble det tatt en fisk, kanskje på rundt halvannen kilo.

Nå har det vært stille lenge, i dobbelt forstand, bortsett fra den svake summingen fra dorgebåtene langt utpå den blanke fjorden. Inntil jeg hører fiskenaboen.

– Jeg tror den kan være på to-tre kilo! Han har passe bøy på stanga, og får

**Den
satt: Kroken
sitter utrolig
godt før den
endelig slipper
taket ved hjelp
av tanga.**

etter hvert fisken nærmere. Jeg går bort og ser at rykkingen i snøret er seig, slik storfisken har for vane. Den drar ut igjen til rolig tikking fra snella. Denne må være ordentlig stor. Ti-femten meter fra land er den oppe i vannflaten. Vi ser halen og ryggfinnen. Jeg antyder fem kilo.

HÅVE? NEI, TAKK

– Er du snill å håve den for meg? spør han.

Jeg er på nippet til å si ja, og unner

Akkurat nå føler jeg på en enorm glede, jeg hadde ikke forventet dette i dag.

ham av hele hjertet å få fisken. Når jeg likevel sier «helst ikke», føler jeg at det er litt dårlig gjort. Men jeg følger et prinsipp om at jeg aldri lar andre håve fisk for meg.

Jeg har noen ganger sett folk feilhåve for andre, og deretter fortvilelsen som oppstår hos begge parter. Jeg vil derfor helst ikke håve for andre heller, i fare for å rote bort en så fin fisk. Dessuten er de to.

**Rekord-
bildet: Elias
har all grunn til
å være fornøyd
med fisketuren.**

– Mia, tar du håven? Spør han sitt kvinnelige følge.

– Jeg har aldri håvet stor fisk før, svarer hun, og går ned til vannkanten med et spent uttrykk.

EN MAGISK STUND

Fisken går fram og tilbake i rolige vendinger. Ingen brå rusing, ingen hopp. Elias justerer ørlite på snellebremsen,

holder stanga opp og lar den avdempe rykkene fra fisken. Jeg tror jeg vet hva han føler nå. Noe i retning av sekundene folk opplever etter å ha tatt telefonen når det ringes fra Norsk Tipping.

Nå tenker han ganske sikkert på hvordan dette vil gå. Er krokfestet bra? Vil fisken bli vill når den kommer inn på grunnere vann?

Elias er rolig, bare et ørlite smil roper hvor uendelig fin stunden er. De som ikke fisker skjønner ikke slikt. Vi er ute med fiskestang gang på gang, år etter år. Vi har fine opplevelser med både små og litt store fisker. Vi koser oss når snellebremsen gir fra seg lyd og stanga bøyer seg.

Vissheten om at en virkelig sværing sitter på kroken, følelsen av at det er fisken som bestemmer, og at den kanskje er den største vi noen gang har hatt på, sammen med frykten for at vi får den i håven, er noe helt unikt.

EN PUNDING I HÅVEN

Mens fisken tar sine rolige runder og trekker ut snøre, får Mia et lynkurs om håving.

– Ha håven under fisken før du løfter den, og unngå at krokene på wobble-ren kommer i kontakt med nettet, er budskapet.

Mia håndterer situasjonen som en proff. Hun tar håven vekk når fisken er nær, men ikke i en posisjon for håving. Hun flytter seg i forhold til hvor det er gunstig å ta den og unngår å komme i veien for snøret.

Sittende på huk ser hun når det rette øyeblikket inntreffer, og løfter håven.

– Elias ... den er diger! Utbryter hun.

Håvskafet bøyer seg faretruende idet hun løfter, og vi ser at fisken ligger trygt i maskene. Dette er en punding, som de sier her ved Mjøsa, og mer enn det.

Elias er ikke av typen som roper, hopper i været og fekter med armene, men øynene stråler av glede.

– Dette er min største ørret! Utbryter han.

SJELDEN LYKKEFØLELSE

Mens Elias jobber med tanga for å få løs en krok som sitter utrolig godt fast, og forsøker å plage fisken minst mulig, stiller jeg det idiotiske spørsmålet som langrennsløpere får når de har vært raskest i løypa.

– Hva føler du nå? Spør jeg.

Tungvekter:
Vekta viser 7,5 kilo når vekta av håven er trukket fra, og det er ny pers.

– Akkurat nå føler jeg på en enorm glede, jeg hadde ikke forventet dette i dag. Spesielt ikke når det var så mange her fra før, svarer Elias.

– Hvor mye rære var dette enn å ta en tokilos? Er oppfølgingsspørsmålet.

– Hundre ganger bedre, svarer han med et bredt smil.

– Det kan ikke sammenlignes. Jeg må bli bedre på å gjette størrelse på fisken, jeg trodde først at den var på bare et par kilo. Det ræste var da fisken dro ut sene med en såpass stor bøy på stanga. Det kjentes i kroppen da jeg fikk en indikasjon på hvor stor fisken var – da slo pumpa litt ekstra. Det var en følelse som sjelden kan bli slått, sier Elias.

FANG, VEI OG SLIPP

Elias har løsnet kroken og fisken blir veid i håven til 7,5 kilo. Så raskt som mulig slippes ørreten tilbake i Mjøsa.

Den slår sakte med halen og forsvinner ut mot dypet.

– Jeg får en unik følelse av å slippe ut en så stor fisk, det er helt spesielt! Sier Elias.

Den gamle rekorden hans var på seks kilo.

– Den ble også tatt på våren. Jeg velger gjerne plasser der det blir veldig fort dypt og starter alltid med å la wobbleren synke i 15–20 sekunder før jeg tar et hardt nøkk. Deretter sveiver jeg i et moderat tempo på grensa til rolig, og med spinnstopp underveis. Rett før spinnstoppet gjør jeg et nytt nøkk i stanga. Jeg fisker bare med en tung kastewobbler, forteller han.

FISKER HELST GRYTIDLIG

Elias er alltid tidlig ute med fiskestanga.

– Jeg fisker hele året, og helst grytid-

Ut igjen: Fisken får slippe tilbake til sitt rette element for å føre storørretene videre.

lig. Jeg står opp ved tretiden og er ved vannkanten til fire. Jeg foretrekker å fiske på våren og høsten. Da er det ikke like varmt som midt på sommeren, da fisket kan bli noe tregt, syns han.

Elias og Mia pakker sakene. Han vil ikke prøve mer denne gang.

– Nei, det er lite som slår dette i dag, så nå sier jeg meg ferdig. Jeg må hjem og ta inn over meg dette inntrykket, dessuten knakk den ene treblekroken og wobblersvivelet, sier Elias.

Vi ønsker hverandre videre fiskelykke, og jeg gratulerer igjen med fangsten.

Jeg gir meg også etter hvert. De fleste dorgebåtene er fortsatt utpå, men så langt jeg har observert er det bare tatt opp én fisk. Jeg tenker at selv i den store Mjøsa kan fiskegudinnen smile til en som fisker fra bredden.

fiske@egmont.com

SKRINETS

HEMMELIGHETER

Populære: – Jeg har veldig tradisjonelle sluker, tre varianter av Møresilda, favoritten Aura Flake, de må gjerne lage flere av denne. Jeg har også en Buch Spezial, produsert av Paravan i Trondheim, en Salamander og varianter av Lillauren.

Klassikere i skrinet

For meg handler mye om å bli flinkere til å lese plasser det er lurt å stå på. Når vi drar til de samme vannene lærer vi hvor det er størst sjanse å få fisk.

KJELL RØSTUM

Lærer og hobbyfisker

Kjell Røstum fra Trondheim er en av de heldige som har klart å flette hobbyen sin som sportsfisker inn i yrkeslivet.

– Jeg er lærer, og jobbet i 17 år på Trondheimsfjord Folkehøyskole der jeg underviste i friluftsliv, og der inngikk selvfølgelig fiske. Nå jobber jeg på Lianvatnet Skole på Byåsen i Trondheim, som er knyttet opp mot BUP – barne- og ungdomspsykiatrien – hvor jeg har ansvar for uteskole og friluftsliv. Jeg føler meg heldig som har en slik jobb, og det er god medisin i frisk luft, syns Røstum.

Han har flere fiskevann i nabolaget.

– Vi bor på Byåsen og da må vi benytte oss av nærmiljøet, og vi får fin ørret i Lianvatnet og Haukvatnet. Ellers blir det en del fisketurer til fjells, forteller Røstum, og da gjerne med ikke ukjente Christer Rognerud, skribent i Alt om Fiske.

– Vi møttes da vi studerte sammen på lærerhøyskolen på Elverum, og det er nok han jeg har vært på flest fisketurer

med. Jeg deler hans interesse for å gå et stykke og bruke noen dager på å finne fiskeperlene, der det er en sjanse for å finne finfin ørret. Jeg tar gjerne med familien også. Jeg har tre barn på fire, sju og ni år, og enn så lenge er de motiverte. Det er lov å håpe på at de blir opptatt av fiske og friluftsliv, sier Røstum.

Han beskriver seg selv som tradisjonell når det kommer til slukvalg.

– Jeg har tenkt en del på hvorfor jeg fisker som jeg gjør. Jeg syns jo at det er artig å teste nye sluker, men vender ofte tilbake til det jeg har fått bra fisk på tidligere – det jeg er vant til å fiske med og som jeg vet funker, innrømmer han.

Han syns det er greit å fiske mye på de samme vannene også.

– For meg handler mye om å bli flinkere til å lese plasser det er lurt å stå på. Når vi drar de til de samme vannene lærer vi hvor det er størst sjanse for å få fisk. Det kan være i tilknytning til innos, der det er oksygenrikt vann og mye mat til fisken. Jeg ser også etter store

Tre favoritter: – Salamanderen til venstre vrikker bra på seg selv om jeg ikke sveiver for fort. Har fått flere fine napp på den. Aure flake i midten er jo en testvinner, jeg har brukt den siden den kom og fikk på den med en gang. Lillauren kobber til høyre var den første sluken jeg begynte å få bra fisk på. Den har vært med lenge og fisker bra både i sølv og kobber, sier Kjell.

steiner – små øyer – i vannet, der kan det være bra med fisk. Dessuten er det bra å vite hvor marbakken er, fisken tar ofte i den knekken, sier Røstum.

På oppfordring har han funnet fram tre favoritter i slukskrinet, og det er godsaker de fleste kjenner igjen.

– Den første er Sølvkroken Salamander Allround, som navnet tilsier en allrounder. Den har jeg også tatt laks på. Jeg liker at den vrikker bra selv om jeg sveiver sakte. Den neste er Aure Flake, en testvinner som har vært i skrinet mitt i alle år. Jeg begynte å bruke den da den kom, og jeg fikk ørret på den med en gang. Den har samme fasong som min tredje favoritt; Lillauren kobber, som var den første sluken jeg fikk bra napp på. Jeg liker at de kaster langt og at de går så fint i vannet. Jeg fisker de veldig rykkvis og varierer mellom rask og rolig innsveiving med mange stopp underveis, forteller Røstum.

The Imitation Game

Bjørn Mikael Pettersen studerer grundig hvilke insekter ørreten spiser og hvorfor. Så lager han så snedige imitasjoner av dem at ørretene går fem på.

Tekst og foto:

**Bjørn Mikael
Pettersen**

Jeg ble trukket inn i fluefiskets univers i ung alder. Som sjuåring fikk jeg mitt første fluebindersett. Foreldrene mine hadde lukta lunta siden den håpefulle poden ofte sto nede i snekkerverkstedet og bandt fluer i skrustikka, med markkrok og noen fjær han hadde rappa ut fra ei pute.

I begynnelsen bandt jeg tradisjonelle fluer som Verre en minken og Olsen. Det var først da jeg fikk øynene opp for imitasjonsfiske det tok av. Da begynte jeg å binde fluer som etterlignet det insektet fisken spiste. Det var helt annerledes enn å binde de tradisjonelle fluene som var rene attraktorfluer.

Det fantes ikke noe internett hvor jeg kunne høste av andres erfaringer. Jeg måtte tenke selv når jeg skulle binde fluer. Det var spesielt utfordrende i forhold til bindematerialer, men da ble

det til gjengjeld spennende og lærerikt. Her måtte jeg virkelig være kreativ.

HELL I UHELL

Etter hvert dukket det opp artikler i datidens viktigste medier, spesialblader som det du holder i hånden nå. Der kunne jeg lese artikler av Staffan Lindstrøm og andre kreative sjeler som beskrev imitasjoner de hadde kommet fram til og måter å fiske disse på. Dette ble en stor inspirasjonskilde.

Ettersom det var lite bindematerialer å oppdrive, måtte jeg være desto mer kreativ og våken. Ibland kunne rene tilfeldigheter gi store utslag, som mitt første møte med foam-kropper. Jeg hadde vært ubetenksom og slengt arbeidsbuksa i vaskemaskinen uten å ta ut kneputene. Siden dette var veldig møkkete tøy ble det vasket på 60 grader.

**Imitasjons-
kunsten:**
Resultatet av
mye grubling fra
artikkelforfat-
teren, vårflue-
klekker og ferdig
insekt.

A large stonefly nymph is perched on a green water lily stem that floats on a body of water. The nymph has long antennae, a segmented body, and large, transparent wings. Its reflection is clearly visible in the calm water below. The background is a soft-focus view of the water and some submerged plant matter.

**Når ørreten
heller tar
kopien**

Ørretsnacks:
En stor vårflue
har krabbet opp
på overflaten.
Den sitter på
puppeskallet og
tørker vingene
etter klekking.

Fluemakeren

Bjørn Mikael Pettersen har utviklet mange fluemønstre som siden har blitt kopiert av produsenter og andre fluebindere. For 20–25 år siden ble sju av fluemønstrene hans masseprodusert og solgt av Mustad, som Bjørn Mikaels signaturserie. Rekefluene han utviklet ble også masseprodusert og solgt av Mustad.

Resultatet ble at kneputene krympet til halve størrelsen og konsistensen på skumplasten var helt annerledes enn noe jeg hadde vært borti før. Den var veldig seig og tett i strukturen. Den måtte være fenomenal til å lage kropper av.

Det jeg hadde sett tidligere var i materiale som minnet om liggeunderlag og fungerte dårlig til formålet. De krympede kneputene måtte da være bedre. Dermed gikk de rett inn i produksjonen av maur og en rekke andre imitasjoner.

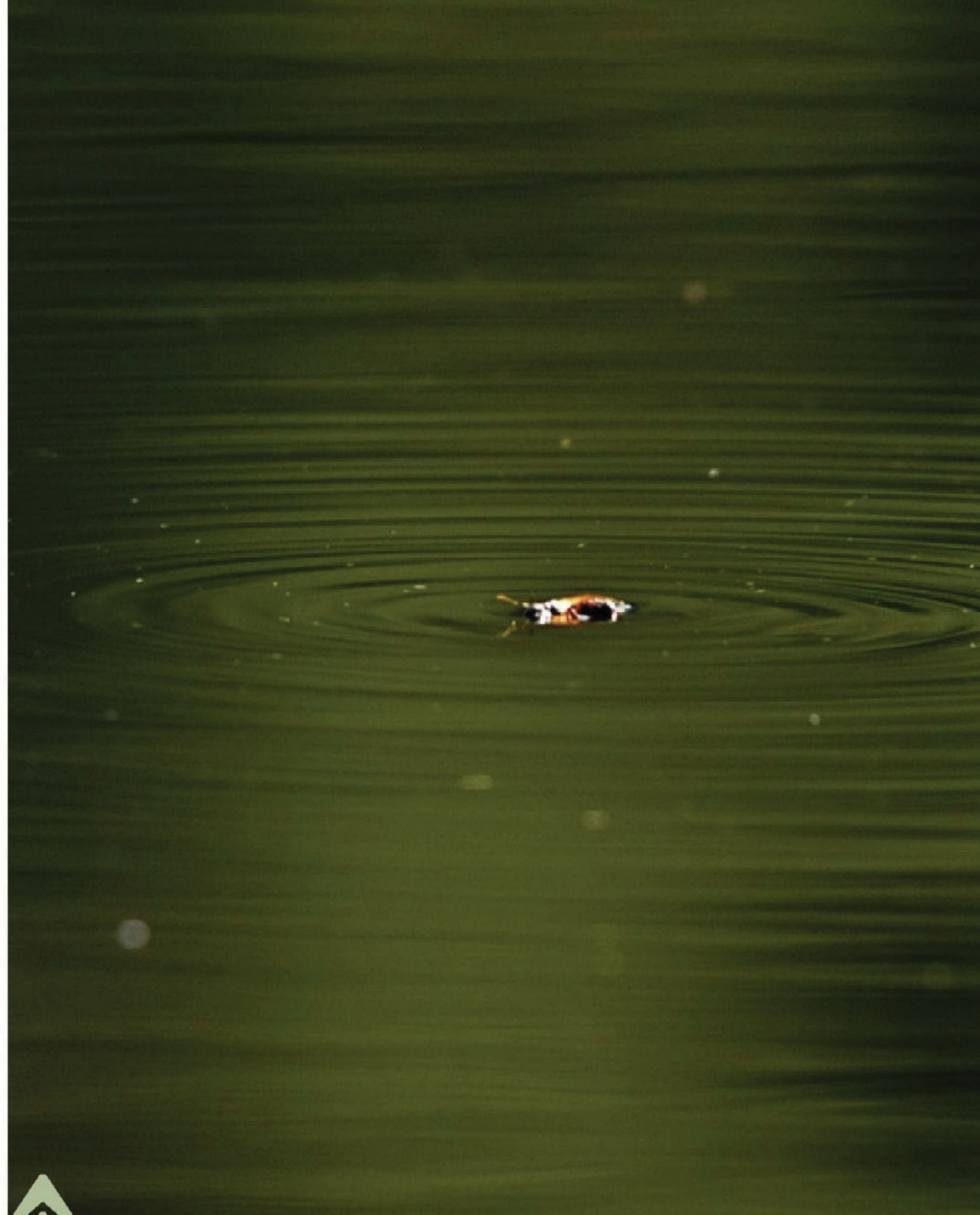
KULLSEILEDE MAUR

Jeg har hatt noen pussige opplevelser med maurfiske. Det er sjelden slik at du bare kan slenge utpå en imitasjon og tro at det funker. Det fikk jeg en god pekepinn på for noen år siden, da jeg kom borti en vrien ørret som hadde fått fullstendig fokus på vingede stokkmaur.

Å få oppleve en skikkelig sverming av dette er virkelig artig, og jeg var raskt nede i boksen og fant fram en imitasjon jeg hadde hatt god uttelling på tidligere. Men uansett hvordan jeg presenterte flua skjedde det ikke noe, samtidig som ørreten plukket i seg andre levende maur rundt flua mi. Det var en veldig frustrerende og utrolig interessant oppførsel.

Jeg la fiskestanga til side og prøvde å finne årsaken til at ørreten ikke bet på. Etter en stund fant jeg svaret. Ørreten spiste kun maurene som hadde kullseilet og lå med hele siden av kroppen ned i vannet. Snakk om å være selektiv.

Hvordan skulle jeg klare å imitere dette? Jeg fant fram bindeutstyret og grublet hardt. Løsningen ble en helt ordinær maurimitasjon, kun med et stort fallskjermhackle på siden. Jeg fettet opp hacklet ekstra godt slik at det forholdsvis pentlig skulle klare å holde kreasjonen i

Vrien: En stokkmaur ligger hjelpeløs og kaver på overflatefilmen. Denne er ikke alltid så grei for fluebinderen å imitere.

ønsket posisjon på vannfilmen. Det tok ikke mange minuttene før ørreten rullet rolig over flua og glefset til. Fast fisk.

INTENSE INSEKTSTUDIER

Vulgatafiske er et av sesongens høydepunkter. Jeg har tilbrakt bra mange timer med å studere disse insektene for å finne en god imitasjon. Mange liker å bruke en kortskaftet krok og forlenget bakkropp på disse insektene – gjerne en spentspinner variant. Dette skyldes sikkert at de vingede variantene er vriene å få til uten at de velter på overflaten.

Når du studerer disse insektene på nært hold oppdager du at de sitter med bakkroppen godt nede i vannet og haletrådene står da gjerne opp fra vannfilmen. Ved framkroppen er det

kun beina som stikker ned i overflaten. Dette gir et helt annet avtrykk i overflatefilmen enn de fluene vi tradisjonelt bruker.

Studerer du enda mer vil du legge merke til at vingene på nyklekte vulgataer peker svakt ut til hver side, som en liten v. Da må du tenke på hvordan dette ser ut ifra fiskens perspektiv. Det jeg har fått til å fungere best er imitasjoner på en klinkhammerkrok. Kroken er ganske lett og har riktig fasong.

I bakkroppen har jeg brukt foam som er ribbet med bindetråd. Vinger av polygarn og framkroppen er hacklet med cdc som er klippet på undersiden for å gi en base flua kan sitte på. Jeg har også lagd noen varianter med fallskjermhackle, men disse kan være vriene å få til.

Nå kjente jeg at det kriblet i hele kroppen etter å finne fram bindestikka og lage noe som imiterte oppførselen til stankelbena i vindkastene. Kanskje ikke helt normale lyster for en nyforelska mann på telttur, men jeg er nå skrudd sammen sånn.

De fisker derimot fortreffelig til tider. Med disse imitasjonene er det sjelden jeg opplever feilkroking og jeg har flere ganger sett med egne øyne at ørreten tar mine imitasjoner framfor fluene. Da syns jeg at jeg er i mål med jobben.

ØRREten GLEFSET TIL

Det er artig å jobbe med vårflueimitasjoner. Første gang jeg var oppe i en skikkelig klekking av de større variantene i stille vann, tok det lang tid før jeg for jeg skjønnte hva som foregikk.

Jeg hadde noen fine imitasjoner som jeg hadde lært å lage av andre fluefiskere, men disse så ikke ut til å gjøre jobben. Jeg ble vitne til en kraftig klekking inne i et lite sivbelte. Til slutt ble jeg så nysgjerrig at jeg krabbet på

alle fire utover i sivet for å holde en så lav profil som mulig. Jeg ville komme så nær at jeg kunne studere hva fisken tok der ute.

Mens jeg lå der ute og kjente at gjørma tøv ut mellom fingrene, så jeg flere store pupper som sikkert hadde krabbet opp langs sivstenglene for å klekke, for så å bli drevet av sted med vinden. Der ventet ørreten, som glefset de i seg med noen kraftige vak.

INSEKTGJEMSEL

De ferdig klekkede insektene pilte så fort de kunne inn i sivet for å gjemme seg. Inne i sivet satt det en mengde vårfluer og tørket vingene etter klekking. Dette var som julaften for meg siden jeg aldri hadde sett noe slikt før.

Kantret maurimitasjon: Denne er bundet på en TMC R200 for å få rett størrelse og fasong. Bruk gjerne litt fett på hacklespissene, da flyter den mest riktig.

Vakkert: – Vulgataimitasjonene oppfyller de kriterier som må til. Når jeg fisker med disse bruker jeg godt med tørkepulver for å få den beste presentasjonen, forteller Bjørn Mikael.

Favorittflua: – Får du denne til å danse bortover på bølgetoppene er den utrolig giftig, lover artikkelforfatteren, som har døpt stankelbenimitasjonen Paraleg.

Jeg satte meg i vannkanten og surret sammen flere kreasjoner, noen mer vellykkede enn andre, men jeg klarte å lure et par fisker etter hvert. Det mønsteret jeg kom fram til den gangen har jeg finpusset på ved flere anledninger og bundet på en helt ordinær langskafet krok.

Kroppen var av polychenille, og vingeanleggene var laget av polygarn som jeg smeltet og klippet til med fallskjermhackle og litt cdc i framkroppen.

Denne har jeg nå i ulike størrelser og farger og den er en skikkelig fiskefanger, mener nå jeg.

JAKTEN PÅ DET PERFEKTE MØNSTER

Av de ferdige insektene fantes det imitasjoner som Streaking Caddis, Rakkelhanen og Goddard Sedge. Dette var gode fiskefangere, men de skulle helst fiskes med bevegelse – altså stripes til en viss grad på overflaten. Da er det

Kjekt å ha:
Bjørn Mikael har alltid med seg feltbinderutstyr, slik at han kan mekke til en flue ute i felten når han ser hva ørreten spiser der og da.

fasongen på flua og bevegelsen som gir napp, men jeg var ute etter et mønster som fanget fisk selv om flua lå helt stille på vannet. Fikk jeg til det ville den antagelig fiske enda bedre enn de andre mønstrene dersom man satte litt bevegelse i den også.

Jeg er usikker på hvor mange prototyper jeg prøvde før jeg kom fram til mønsteret jeg mente fungerte best, men det tok meg nok en sesong eller to før det satt der det skulle. Det rare med mønsteret var at i begynnelsen tok fisken ofte flua, men det var veldig sjelden den satt. Det var først da jeg byttet ut den langskaftede kroken med en kortskafet, vidgapet krok med en forlenget bakkropp, det begynte å skje ting. Akkurat hva det kom av aner jeg ikke.

Kan det ha samme forklaring som vulgatafisket, der fisken tar flua halvhjertet fordi ting ikke helt stemmer? Den imitasjonen jeg kom fram til da bandt jeg på en kort, vidgapet krok. Bakkroppen var laget av polychenille, undervingen av ekornhår, og vinger av perlehøne som var brent etter mal.

Framkroppen var dubbet med cdc og hacklet med langfibret, mykt hackle som var børstet bakover. Flua fløt veldig godt samtidig som den ga riktig silhuett. Vi kalte mønsteret Pantermartin siden vingene hadde samme mønster som en kjent spinner på den tiden.

PÅ FISKETUR MED FRUA – OG FAVORITTFLUA

En av mine favorittfluer så dagens lys for

25 år siden. Om jeg skulle bare ha ei flue i boksen på fjellet er dette uten tvil mitt førstevalg. Jeg hadde nettopp truffet frua og lurte henne med på fisketur i fjellet.

Etter en del instruksjon i fluefiske og kasting var tiden inne for å prøve ut lærdommen. Det vrimlet med stankelben overalt inne i lyngen langs bredden. Problemet var at det blåste kraftig og insektene klorte seg fast inne ved land. Vi gikk fram til en liten bukt som lå i le for vinden, men kun et par meter fra land og utover tok vinden tak i vannoverflaten.

Etter en stund fikk vi pussig nok se noen kraftige vak akkurat i dette området. Da vi nærmet oss så vi stankelben vimse rundt rett over overflaten i den lille stripa der vinden ikke fikk tak. Noen uheldige sjeler ble feid bortover bølgetoppene til ørretens store glede.

Jeg fikk fruen til å sette på en tradisjonell Daddy longleg, men den druknet i bølgene uten å bli rørt. Vi tuslet slukkøret tilbake til teltet denne kvelden.

RAR KRIBLING I KROPPEN

Nå kjente jeg at det kriblet i hele kroppen etter å finne fram bindestikka og lage noe som imiterte oppførselen til stankelbena i vindkastene. Kanskje ikke helt normale lyster for en nyforelska mann på telttur, men jeg er nå skrudd sammen sånn.

Løsningen var å lage ei stor flue med kortskaftet krok og bakkropp av polychenille. Flua hadde veldig framtrepende vinger og ben og samtidig skulle

Studier: To nyklekte vulgataer er plassert i et glass slik at Bjørn Mikael kan studere dem nøye. Legg merke til hvor dypt nede i vannfilmen kroppen sitter.

Lett bytte: En stankelben har krabbet inn mellom kvistene på ei fjellbjørk for å komme unna den kalde vinden. Stankelben er klossete flygere og blir fort fanget på vannoverflaten.

den danse på overflaten.

Etter en del tenkning og feilslåtte forsøk hadde jeg surret et dusin prototyper og den jeg var mest fornøyd med var også den som fungerte best. Den hacklet jeg med et kortfibret hackle i åttetall rundt vingene. Deretter gjorde jeg en runde horisontalt på flua som et fallskjermhackle for å imitere ben, og gi den stabilitet på vannet.

HEFTIG OG BEGEISTRET

Vi ga den en runde i tørkepulveret og da fruen sendte den ut mot bølgetoppene ble det stor begeistring. Flua formelig danset med vinden, kun begrenset av fortommen. Det tok ikke mange sekundene før vår begeistring ble delt av en glupsk fjellørret.

Siden har jeg bundet opp en mengde med slike imitasjoner til både meg selv

og andre fiskere. Tidligere brukte jeg polygarn i vingene, men nå har jeg gått mer over til ekornhale, som fungerer hakket bedre.

I tillegg til å bruke tørkepulver anbefaler jeg en forholdsvis lang spiss på fortommen. Dette gir en veldig naturlig presentasjon av flua. Jeg fisker den like mye på elv som i fjellvann og i skogen. Dette er mitt mest vellykkede fluemønster, tror jeg.

For meg handler fluefiske nettopp om å knekke koden. Jeg er ikke opptatt av hva andre gjør, selv om det er gøy å titte på nettet og få inspirasjon.

Ofte ser jeg at andre fluebindere har kommet inn på samme spor som meg, men jeg blir ikke hektet på av den grunn. Da hadde fisket mitt mistet en viktig dimensjon.

fiske@egmont.com

Fire fjellsluker og en liten djevel

Det er så spennende å komme til et fjellvann der du vet det går stor fisk, og du vet at slukskrinet inneholder alt du trenger for å lure dem.

Tekst og foto:
Kristen Ottesen

**Vrikkende
wobblers:** Rapala
BX Minnow kaster
som en synkende
wobbler og har
svømmeegenskaper
som en flytende.

**Ørreten
biter på
wobblere**

Produsent

Svikter sjelden: Møre-silda er en suveren allroundsluk med mange fiskespisende ørreter på samvittigheten.

Etter en tur til Hardangervidda for noen år siden, kommer jeg aldri til å dra på fjelltur igjen uten minst én Sølvkroken Spesial i sluskrinet. Denne sluken fås i over ti ulike farger og vektene 4, 7, 10, 12 og 18 gram, og har lurt utallige ørreter siden det så dagens lys for over 90 år siden.

Sannsynligvis er hemmeligheten den lett blafrende gangen. Det er heller ingen ulempe at den lille skjesluken er kompakt, og derfor kaster godt selv i forholdsvis kraftig vind. Det var akkurat det som var utslagsgivende på Hardangervidda den gangen. Det blåste ganske kraftig, og mens jeg sto og vurderte hvordan jeg skulle angripe det mellomstore vannet, ble jeg oppmerksom på noe et godt stykke fra land.

Det var åpenbart et undervannsskjær eller en stor stein omtrent midt i vannet, som ikke var synlig over vann. Bølgemønsteret tydet på at vannet brøt over noe, og da jeg så godt etter, fikk jeg øye på den første vakende fisken. Flere fulgte. Det var tydelig at de plukket noe i overflaten, og at godsakene ble konsentrert rett bak steinen eller undervannsskjæret.

Jeg hadde sett flere store, svarte vårfluer på land, og satset derfor på en svart sjugrams Sølvkroken, det nærmeste jeg kom en vårflueimitasjon. Jeg kom imidlertid ikke langt nok ut i den kraftige vinden, og byttet derfor til en utgave på tolv gram. Sluken rakk knapt å lande før en fin halvkilosfisk kastet seg over den. Det neste kastet resulterte i en flott fisk på sju hekto, som tok omtrent på halvsprett. Det tredje kastet var for kort, men det fjerde resulterte i en praktfull ørret på 1,2 kilo.

JENSEN MINI-PIRKEN

Sildesluker er suverene i store elver med tung strøm. Mini-Pirken, som finnes i fire farger i vektene sju og ti gram, er utviklet med tanke på innlandsfiske. Trass i den beskjedne vekta og størrelsen kaster de veldig langt. Mini-Pirken er min favoritt til ørretfiske, men jeg kunne nesten like gjerne sagt Atom-silda, som fås i vekter fra sju gram og helt opp til 50 gram. Til ørretfiske er 12 gram mest populær.

Står ørreten langt fra land, bør du prøve en kompakt sildesluk. Den er også supereffektiv når ørreten står dypt.

*Hvis jeg måtte
velge en eneste
sluk, så blir det
Møre-silda.*

En veldig giftig metode hvis det siste er tilfellet, er å fiske den rykkvis inn langs bunnen, omtrent som en jigg. Den har heller ikke så verst gange ved jevn innsveiving høyt i vannet, og du kan få den til å gjøre større utslag sideveis ved å bøye litt på den.

RAPALA BX MINNOW

Når de store fiskespiserne skal lures, er det lite som slår den vrikkende gangen til en wobbler. Et godt valg, iallfall til fiske fra land på fjellet, er Rapala BX Minnow. Takket være ytterskall av balsa copolymer og kjerne av balsa kaster den som en synkende wobbler eller enda bedre, og har svømmeegenskaper som en flytende.

Wobbleren går forholdsvis høyt i

Fjellfiske: I sterk vind står ofte fjellørreten dypt. Forsøk da med tyngre sluker som holder god dybde

vannet, og er derfor godt synlig for fisken. LC fås i to ulike lengder, sju og ti centimeter, og fem farger. Hvis jeg måtte velge en, hadde det blitt en ti cm med fargekode S.

MØRESILDA

Hvis jeg bare kunne velge én eneste sluk, måtte det bli en Møre-silda, en suveren allroundsluk som fisker like godt i saltvann som i ferskvann. Til ørretfiske velger jeg fra lette til mellomtunge sluker i området 6–18 gram.

Møresilda kaster godt, og har en fantastisk bra gange over et vidt spekter av hastigheter på innsveivinga. Det er også en rekke vekter og fargevarianter å velge blant, og det siste er at disse slukene fås med en spennende hologra-

fisk folie og 3D-øyne. Jeg har fått mange store ørreter på denne sluken under fiske fra land, den største på 1,9 kilo, og jeg drar aldri på ørretfiske uten et lite utvalg i slukskrinet.

Hvis jeg måtte velge kun én farge, hadde det nok blitt varianten med svart rygg og sølvfarget kropp. Jeg har også hatt veldig godt fiske i solskinn med den sølvfargede varianten med blå rygg.

TASMANIAN DEVIL

Jeg hadde hatt et par eksemplarer av de merkelige slukene i slukskrinet i flere år, men jeg hadde ikke fått meg til å prøve dem. Ikke før jeg var desperat. Jeg befant meg ved et skikkelig storørretvann, der jeg hadde fått en mengde flotte ørreter opp mot to kilo året før.

Stig Werner

Dette året hadde jeg ikke fått en eneste fisk på to dager, og med kun én fiskedag igjen før den lange returen tilbake til Oslo, plukket jeg fram den merkelig utseende plastbiten med den gjennomgående ståltråden. Det kunne jo ikke skade å prøve.

På det første kastet satt den første ørreten, en flott sak på rett under kiloen. En tilfeldighet, tenkte jeg. Da jeg mistet en fisk på det andre kastet, og fikk en fisk på 1,6 kilo på det tredje, begynte jeg å komme på andre tanker. Kanskje det ikke var tilfeldig likevel?

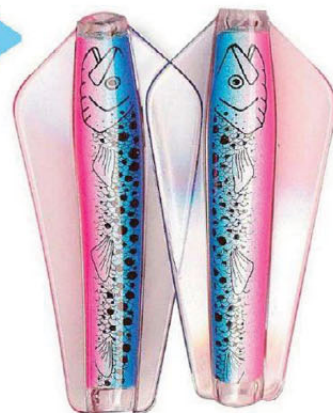
Fire nye ørreter i løpet av et par timers fiske overbeviste meg fullstendig, og i dag er «smådjeflene» et fast innslag i slukboksen. Særlig er de i bruk når det er kaldt i vannet. Jeg er

nemlig ikke i tvil om at den blafrende gangen med store utslag fra side til side var det som skulle til for å provosere den kuldestøle fisken til hogg.

Tasmanian Devil-slukene er opprinnelig fra Australia og er populære over hele verden. De fås i en rekke vekter og fargekombinasjoner. Selv har jeg hatt best fiske med fargene som heter Rainbow Trout og Predator. Sluken er gjennomløpssluk som kommer levert med metallvaier og trippelkrok ferdig montert, men jeg fjerner ståltråden og fisker den glidende med en fargerik perle mellom sluken og den sylskarpe treblekroken.

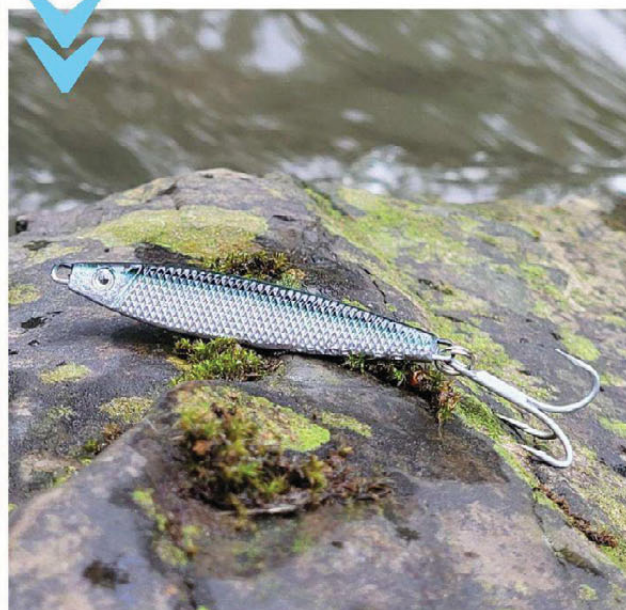
fiske@egmont.com

Blafrende gange: Tasmanian Devil ble laget i Australia i 1979 og har siden blitt populær over hele verden.

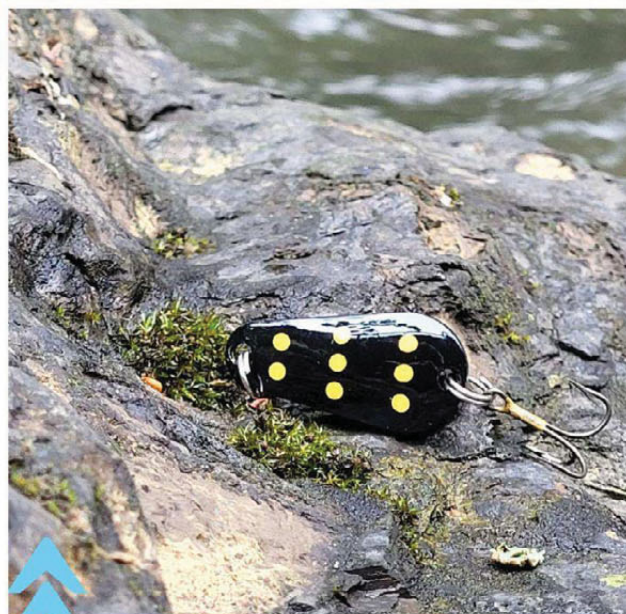

Produsent

Sildesluker: Jensen Mini-Pirken og storebroren Pirken (bildet) er suverene i store elver med tung strøm.

Peter Nagy

Peter Nagy

Klassiker: Sølvkroken Spezial går aldri av moten, artikkelforfatteren valgte den svarte varianten for å imitere den svarte vårflua.

Langdrag: Det rykker ikke bare fra fisken når det er fast fisk med langdrag, men også fra de fire-fem skjeene.

Spinnvilt fiske

Originalen:
Vanligvis brukes
båt under fiske
med langdrag.

Med drag og spinn etter fjellrøya

Spinneren er en vinner under fjellfiske etter røye. Langdrag er også røyeredskap, men i fjellvann er det lite vanlig og dessuten umulig uten båt. Eller ...?

Tekst og foto:
Dag Kjelsaas

Spinneren er av en eller annen grunn uimotståelig for røya. Med svart, gull og rødt eller oransje som hovedfarger er du nesten sikret fangst. Om ikke røya er i det spesielle lunet da, når det ikke nytter hva du enn gjør.

SKY OG SÆR

Røyene ferdes i stim, og hvis en av dem spiser, spiser ofte alle. Det ser vi tydelig når stimen vaker. Plutselig er det ganske tett med ringer på vannet, der røyene nærmest spiser i kor. Men de slutter også like brått, alle sammen.

Røya er en sky fisk, som lett blir skremt. Hvorfor den godtar en båt på de store sjøene der det dorges med langdrag, skal være usagt. Vi som har prøvd å lure røyer i et passe stort fjellvann, vet at dette kan dreie seg om å snike seg ned til vannet, for så å avlevere et forsiktig fluekast.

Likevel hender det at vakingen brått forsvinner fordi vi har skremt stimen. Så vrient er det ikke bestandig, men jo større røya er, desto særere er den. Røya er ofte vrien å ta, ikke minst på flue. Den er sær!

Ofte er små spinnere på spinkel redskap løsningen. Gule eller helst oransje prikker på spinnerskjea er en vinner. Kanskje får du en eller to, så er det ofte slutt. Å tenke seg å fiske med langdrag i et ikke altfor stort vann kan virke håpløst.

De fleste av oss vil nok også forsøke flue, mark eller spinner i første omgang, men langdrag har en merkelig effekt på røya. Når ikke noe annet nytter i de store vannene, kan markdrag være løsningen. Men hva med de små vannene?

LANGDRAG UTEN BÅT

Hva gjør man ved et røyevann når ikke noe nytter, når båt ikke er tillatt, men langdrag og mark inngår i utrustningen? Vi var to mann som grublet over dette, inntil en lysende idé dukket opp mellom spredte røyevak på nesten stille vann.

Vi monterte begge langdrag på spinnstengene våre, fant en tarm av ei vik, og tok oppstilling innerst. Der ble bøyene på snellene frigjort, og pekerfingrene plassert på spolene. Med stanga i den ene hånda og langdraget til fiskekompis i den andre, begynte vi å vandre.

Ved første forsøk mistet den ene av oss markdraget og vi måtte gå tilbake. Så lærte vi teknikken, og kom etter hvert så langt at den ene spolen var tom for snøre. Da hadde vi mye vann mel-

Skjønnhet:
Røya er helt klart den vakreste innlandsfisken, og blir ikke mindre fin med fjellnatur rundt.

Fargerikt fellesskap:
Vakre farger, både på fisk og langdrag.

lom oss, men klarte å legge ned snørene slik at de ikke krysset hverandre. På avtalt signal begynte vi å sveive mens førstemann fortsatte å gå samtidig, for å sikre at det ikke ble snøresurr.

Etter fire slike vandreturer hadde vi tre røyer. Etter seks turer hadde vi to røyer til, god trening og beviset på at langdrag kan brukes uten båt. Rik-

tignok er det mulig å montere langdrag med sluk nederst, slik at det lar seg gjøre å kaste fra land. Vi har prøvd dette også, men uten den helt store suksessen. I god medvind fungerer det greit, men det er slett ikke alle kast som er vellykkede. Men hva gjør man ikke når flue og spinner ikke nytter?

fiske@egmont.com

DETTE ER TURENE VI ALLE GJERNE SKULLE VÆRT PÅ,
TURENE VI KUNNE VÆRT PÅ OG TURENE VI FORHÅPENTLIGVIS
KOMMER PÅ EN DAG

**SLIK BESTILLER
DU BOKEN
PÅ SMS**

SEND
SMS-KODE:

**DF24
TIL 2205**

**PRIS:
398 KR**

SMS-BESTILLING VIL BELØPET BELASTES DIN MOBILTELEFONREGNING
OG DET KOMMER INGEN ANDRE KOSTNADER VED KJØPET

**MAT FRA
SJØ OG INNSJØ**

Lasagne med laks

**Prøv lasagne med laks, og kall det gjerne
laksagne, et gøyalt navn som flere enn
meg har brukt på en slik variant.**

Tekst og foto:
Peter Nagy

Tips!

Ha i finhakket dill, hvis du vil. Bruk gjerne hvit fisk.

Digg saus:

Det er viktig at sausen dekker lasagneplatene når retten er i ovnen.

1

2

Paprikasaus: En ostefri saus sørger for at retten ikke blir så mektig.

Laksagne

Italienerne syns at ost og fisk er en dårlig kombinasjon. Jeg er enig, så ingen ost i min fiskelasagne.

(4 porsjoner)

- 650 g laksefilet
- 1 ts salt
- 1 ts nykvernet pepper
- 1 ss paprikapulver
- 1 squash
- 1 rød paprika
- 1 løk
- 1 rød chili
- 6–8 dl kokende grønnsakbuljong
- 2 ss olivenolje
- 1 dl crème fraîche
- 2 ss mel
- 9 lasagneplater

Ostesaus er en viktig ingrediens i en klassisk lasagne og du får lov til å lage det til din lakselasagne, men jeg er motstander av den kombinasjonen. I denne lasagnen blir pastaen – og retten – veldig lett og delikat, og kan godt spises med skje.

SAUSEN: Fres finkuttet paprika, løk og chili i olje, bland inn paprikapulver, mel og crème fraîche og la surre i et halvt minutt. Rør inn den varme buljongen.

Kutt laksen i terninger og krydre bitene med salt og pepper. Kutt squashen i tynne skiver med mandolin eller ostehøvel. Smør en ildfast form med olivenolje. Ha litt av sausen i bunnen, legg deretter lagvis pasta-plater, squashskiver og laksebitene. Avslutt med å helle resten av sausen over, til det dekker fyllet. Stek i ovnen på 180 grader i 20 minutter. Server i dype tallerkener, her det mye god kraft å meske seg med.

3

Lagseier: Lasagne bygges på lag på lag, det blir alltid digg.

FLUEFISKE:
Alle småelvene i
Finnmarks egner
seg for fluefiske.
Mange fore-
trekker litt tynt
dressede fluer.

Laksefiske i villmarka

I Finnmark ligger smålakselver på rekke og rad, og felles for mange er at du må svette litt for å nå de mest spennende fiskeplassene.

Tekst og foto:
Dag Kjelsaas

Der var'n oppe igjen! Bjørn er hissig i stemmen, for denne laksen ser ut til å være større enn de vi har sett i Vesterelva så langt. Helt inne ved bredden var den oppe i et skikkelig lufthopp.

– Prøv du, fortsetter han, og skjeler til bulen i sekken sin. Der ligger de to smålaksene han har tatt så langt denne dagen, mens jeg ikke har kjent napp engang. Jeg vader ut for å presentere flua best mulig, men stopper brått da det er glatt leire på bunnen.

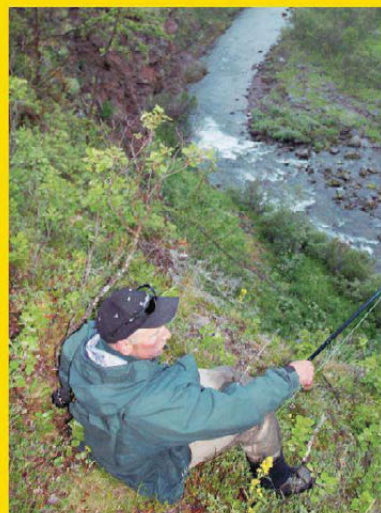
Så strekkes fortommen idet første kast legges langt på oversiden av stedet der ringene etter laksen har dødd ut. To kast seinere er lengden justert, og den vesle tubeflua lander kloss inntil bredden. Ikke antydning til fisk. Jeg sveiver inn etter noen få kast for at Bjørn skal få prøve seg.

SPENNING BAK HVER ENESTE SVING

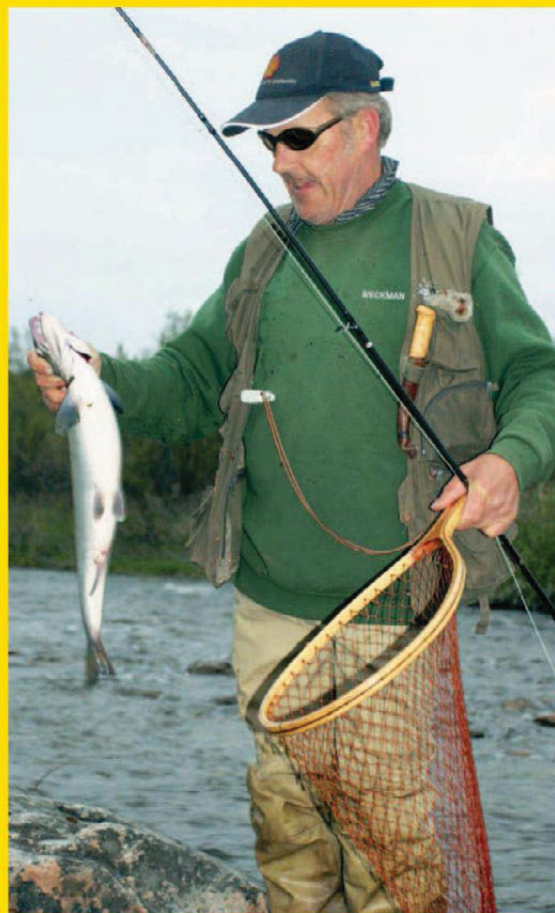
Mens jeg forblir i elva legger Bjørn ut ei brun, enkeltkroket flue. To kast, og plask! Det dramatiske er ikke at laksen kjører hardt og hopper himmelhøyt, men at jeg havner på magen i elva i forsøket på å nå land fort. Dermed er det to som kaver, jeg med fylt vadebukse, laksen med ei flue i underkjeven. Jeg kommer først på det tørre, og laksen like etter. På denne turen er det tydeligvis Bjørn som skal få mest å skryte av i fiskedagboka.

Elva er lang og variert, og har bare noen få reale fosser. Stort sett preges den av stryk og strømmer med enkelte småhøler imellom. Langs bredden er det i de nederste partiene utfordringer for oss sportsfiskere i form av kratt og myr, leire og dype bakevjer.

Barskt: Fiskeopplevelsen krydres med naturopplevelser av ypperste kvalitet i mange av Finnmarks småelver. Her fra Bergebyelva.

Finsk fisker: I noen elver treffer du like mange finske som norske fiskere.

Glade fiskere:
Bålprat og småjuging om fiskeopplevelser hører med.

Utfordring:
Pukkellaksen er et kjent problem i elvene i Finnmark.

Samtidig er det tett mellom utrolig fine strekninger med fristende strømkanter. Etter å ha utforsket de nederste kilometerne av elva, tar vi, etter råd fra oppsynet, turen motstrøms med utgangspunkt i en dumpete vei. Vei blir til sti, og stor sti blir til mange små.

I HÅVEN

Å gå langs denne elva er som en søndagstur i forhold til våre tøffeste erfaringer hittil langs nordlige lakseelver. Likevel er det en stor fordel å like å bruke kroppen hvis du vil avlure dens hemmeligheter. Rundt en sving hører vi plutselig plasking og ser en fisker komme løpende over grusbanken med enhåndsstanga høyt løftet.

I strømmen over den grunne øra pisker en fisk vannet til skum med halen. Så må fiskeren krysse elva for å hindre at lina går rundt en stein. Vi bare måper. Mens vannspruten står til værs, sjangler han over til den andre bredden uten å ramle. Håven kommer fram, og fiskeren sliter for å sikre seg laksen i den strie strømmen. Til slutt er fisken i nettet og blir låst i et tommelgrep. Vi nikker og smiler når den glade fiskeren sier noe på finsk.

Etter at vi har gått et par kilometer oppover elva, vender vi stangtuppene nedover igjen, og tar oss bare tid til å fiske i de mest fristende strykene og hølene. Bjørn er utrolig flink med fluestanga, men han har også flaksen på sin side. Nettopp når jeg går en omvei for å komme utenom det verste krattet langs elva, spretter et flak med laks seg oppover småfossene. Bjørn er der det skjer, tar en laks til, og jeg får en por-sjon erting igjen.

ADVARSLER TIL TROSS

Noen dager seinere fisker jeg mens Bjørn sover. Bjørkekrattet der jeg snor meg framover er nesten ugjennomtrengelig. Innimellom står det krokete, råtne stammer i veien, og enkelte knek-

ker når jeg kommer borti dem. Andre steder gjemmes sleipe steiner og veltede bjørkestammer i et virvar av gress, urter og kratt. I bakgrunnen suser det fra elva som kaster seg småvilter mellom storsteinene i dalbunnen.

Jeg holder stanga bak meg for ikke å knekke tuppen, og har surret fortommen rundt så den ikke skal henge fast i kvister. Så gjelder det å smygge seg rundt, over og under vegetasjonen i duskregnet, noen ganger i elvekanten, noen ganger i den bratte lia. Sakte nærmer jeg meg kulpen som er grunnen til at jeg truer meg framover, på tross av advarsler fra lokalkjente.

Drivkraften er ikke minst at siden få andre gidder å gjøre dette, ja, så må det jo være jomfruelig fiske her. Jeg stønner litt oppgitt og hvisker fram ord på X og Z da stanga henger seg fast for n'te gang. Jeg blir dyvåt av svette, og erkjenner at 14 fot stang er 12 fot for langt her i bushen. Endelig når jeg fiskeplassen.

ALENE I PARADIS

Hølen ser fristende ut, med en tre-fire meter dyp renne inn mot berget på min side. Mot brekket drar strømmen over store steiner og lager fine standplasser for nygått laks, men takken for å ha slitt

seg fram i villniset er at det ikke er liv å se eller føle i hølen. Motvillig må jeg innrømme at sekken er like lett da jeg går videre.

Mange av oss sportsfiskere er utstyrt med litt mer optimisme enn normalt. Kanskje er det også en smule stahet som gjør at jeg trasker videre i krattet langs elva mot andre holer jeg har hørt om. Etter hvert åpenbares en natur som er en blanding av himmel og helvete. Det flotte og vakre er ei elv med fantastiske laksehøler og stryk. Det farlige og voldsomme er skrenter på femti meter som styrter ned i dragsug og fossestryk. Her må jeg klatre, åle og ta tak i bjørkestammer for ikke å skli på livsfarlige ferder mot store steinrøyser.

Skraket fra ei havørn som seiler stille over skrentene, gjør ikke stemningen mindre spøkelsesaktig. Samtidig er det vidunderlig fint og vakkert å være en del av denne naturen. Brått åpenbares en sti som snor seg helt ned til den ene av hølene. Noen har tydeligvis funnet en lettere atkomst enn den jeg har valgt.

Først får flua danse i strømvirvler mot stille vann bak en stor stein i dypet. Ny flue og nye kast. Da ser jeg først én, så to lakser til. Sakte vifter de med spordene og holder seg dypt nede. Me-

Variert natur: Elvene i Finnmark byr på det meste, fra slake strekninger på flate vidder til mektige fosser og stryk. Her fra Vesterelva.

Matfisk: Smålaksen er ypperlig mat, og egner seg blant annet godt til gravning. Her renses dagens fangst.

Mye smått: Smålaksen dominerer i de små elvene.

dium synkesnøre hjelper ikke. Laksene har sikkert sett flua, men virker svært uinteressert.

BARE NESTEN HELT ALENE

Jeg vader over elva nedenfor hølen, og kaster fra andre siden. En litt for liten sjørret henger seg på, men laksene uteblir. Så er det tid for mark. Her er det ikke lov med søkke, så jeg knytter markkroken på en lang fluefortom og gjør svært modifiserte kast. Så får marken drive inn i bakevja og er til slutt nede i dypet.

Plutselig ser jeg marken der nede i

det klare vannet, og en laks som kommer raskt etter. Fisken glir mot marken mens jeg tar bedre tak om stanga. Da svinger fisken og returnerer til tryggheten i dypet. Jeg prøver flere ganger, men må gi opp. Samtidig hører jeg stemmer for første gang på åtte timer.

Det er to nederlendere som kommer, og de har store problemer med å overvinne frykten i den bratte stien. Jeg velger å fortsette oppover elva på min side, noe som blir en blanding av klatretur og turn i svingstang rundt bjørketrærne.

RUSSERLAKS

Ei svært lang fiskeøkt avsluttes nærmere sivilisasjonen. Nok en gang er kroppen svettevåt, men nå etter å ha gått langs en vei med tydelige merker etter ATV-hjul. I elvas lettest tilgjengelige høl nesten ved riksveien er jeg helt alene, og finner en plass rett over et lite fossejuv.

Stangtuppen føres fra side til side så flua danser i strømmen nederst i en liten høl. Plutselig er snøret stramt, og en fisk viser seg så vidt i strømmen. Jeg ramler nesten i vannet av ren overraskelse. Så innser jeg at fisken er i ferd med å stikke ut av hølen, og spretter nedover langs berget med høy stangføring. 0,35 mm-fortom og tohåndsstang mot en fisk på snaue to kilo er en enkel match, og fisken ender i håven. Den er blank og feit, en fin laks.

Brått ser jeg at det ikke er noen vanlig laks.

– Russerlaks, dette er hunnfisk av pukkellaks, men helt uten pukkel, bekrefter oppsynsmann Per, som kommer like etterpå.

Litt etter tar jeg en til, omtrent like stor og like rar.

Da vi har tørket klær og kjører videre mot neste elv, vet vi at vi trenger alle livets sommerferier for å oppleve bare noe av det Finnmark kan by den som er villig til å gå langt med laksestang.

fiske@egmont.com

TIDENES BESTE BILKJØP!

0,- I INNSKUDD **3.916,-** PR MND

NÅ MED HENGERVEKT - 1.200 KG

SVÆRT BEGRENSET ANTALL

PRØVEKJØR I DAG!

NORDIC EDITION UTSTYRSPAKKE

Verdi kr. 36.000,-, Betal kr. 0,-.

Rabatt på bil kr. 75.000,- Totalt SPAR kr. 111.000,-

Nordic Edition inkluderer: 360-graders kamera, Ryggesensor, LED kjøre/hovedlys, Panorama soltak, Oppvarmede forseter, Vegansk skinninteriør, DAB+, Apple Carplay/Android Auto, Tonede ruter fra B-pilar

JAC e-JS4 299.900,-

Inkl Nordic Edition utstyrspakke

Låneeksempel: Nedbetalingstid 120 mnd. Egenkapital: kr. 0,- Etablering: 3.994,- Tinglysningsgebyr 1.051,- Finansiert beløp 338.037,- Nominell flytende rente 6,40%, Effektiv rente 7,46% Termingebyr 95,- Totalt å betale 469.920,-.

433/588

KM REKKEVIDDE
(KOMBINERT/BY)

450

LITER BAGASJEROM

LENGST

REKKEVIDDE PR. KR

1.200 KG

HENGERVEKT

En helt ny elektrisk SUV er lansert i Norge. Den høyreiste familie-SUV'en JAC e-JS4 har netto batterikapasitet på hele 65,7kW og hele 450 liter bagasjerom. Med klasseledende WLTP rekkevidde på 433km og hele 588 km ved bykjøring ble JAC e-JS4 utfordret med en «JAC CHALLENGE»: 3 land uten å lade? Med start i Halden kjørte JAC langs hele den svenske vestkysten forbi Göteborg og Malmø inn i Danmark uten å lade. Totalt 50 mil på motorvei! JAC Motors er en av Kinas største bilprodusenter med Volkswagen og Nio som samarbeidspartnere. Les mer på jacmotors.no

JAC
MOTORS

jacmotors.no

Sayonara Salmo salar?

Etter sesongen 2022 pensjonerte jeg meg selv som laksefisker. Jeg har ikke tatt et eneste kast i ei lakseelv siden. Enn så lenge er jeg nok ganske alene om å ta dette valget.

Jeg la lakseutstyret på hylla i 2022. Årsaken var at jeg anså det som etisk uforvarlig å fiske etter laks med tanke på hvor hardt presset den norske laksebestanden er. Dette valget ble møtt med forundring av mange medfiskere. Mest motbør møtte jeg da jeg spådde at vi neppe kunne fiske laks med stang om fem år. Likeså fortalte jeg redaktøren av Alt om Fiske at jeg ikke kom til å skrive noen flere artikler om laksefiske.

Jeg skriver dette i midten av juni 2024. En rundspørring blant kompisar forteller det samme; det er knapt laks å få. Laksebørsene på nettet forteller det

samme; hittil har sesongen vært alt fra begredelig til katastrofal. På nettet florerer det med forklaringer som motsier hverandre eller er ribbet for logikk.

Alle, meg selv inkludert, håper på et mirakel og at laksen svømmer opp i elvene igjen. Samtidig har klekkeriene som holdt liv i lakseelvene blitt stengt ned. Myndighetene mener at produksjon av laks skal skje naturlig gjennom gyting.

Mange elver er langt unna gytebestandsmålet og bestandene reduseres år etter år. Vi har rasert lakseelvene gjennom en årrekke, og når elvene selv ikke klarer å produsere nok til å opprettholde bestandene, må vi tre støtte til. Uten såkorn blir det ingen

avling. Smoltdødeligheten er sannsynligvis langt høyere enn antatt, og med mer svinn må gytebestandsmålene oppjusteres. Da ser det mørkt ut for mange elver.

Likevel er folk bekymringsløse, de er overbevist om at alt ordner seg, og mener det er tilfeldig at oppgangen er dårlig nå. Tanken på at vi kan risikere stengte elver er så ubehagelig at man omgår dem.

Min oppfordring må ironisk nok bli å heller spise oppdrettslaks enn villaks, eller å ikke spise laks.

Sesongen 2024 ble slik jeg fryktet, med mange stengte elver – men dette er neppe nok. For noen år siden ble det også stengt en rekke elver, riktignok mange relativt små, og i den store sammenhengen ganske ubetydelige. Ringvirkningene nå som de store og viktige elvene har stengt vil merkes, og det vil svi for mange.

Endelig skal vi ikke glemme sjølaksefisket. Dette har gått ut på dato, er absolutt ikke bærekraftig, det sysselsetter få individer og genererer liten verdi sammenlignet med hva sportsfisket laks gjør. Men vi får se om noen minister har guts nok til å trumfe gjennom slike tiltak.

De vil eventuelt komme for sent. Vi har fortsatt tid, men når klekkeriene er

**CATO
BÆKKEVOLD**
«Bekkis Drumfish»

Trommis og
sportsfisker

vedtatt nedlagt for at visjonen om 100 % naturlig rekruttering skal realiseres, ser vi nå en statlig sanksjonert passiv dødshjelp for villaksen.

Vi vet lite om næringsforholdene for smolt og oppvoksende laks ute i havet, men bruker vi sjøfugl som indikator ser vi at flere arter sliter grunnet minsket næringstilgang. Tilstanden langt ute i Atlanterhavet, der laksen har sine hovedbeiteområder, vet vi knapt noe om. Utfordringene er både av lokal, regional, nasjonal og internasjonal karakter. Situasjonen på hjemmebane kan vi gjøre noe med, men ute i Atlanteren er vi enn så lenge hjelpeløse.

For en stund siden var oppfordringen å ikke spise oppdrettslaks. Min oppfordring må ironisk nok bli å heller spise oppdrettslaks enn villaks, eventuelt å ikke spise laks overhodet.

Oppdrettsnæringens rolle i villaksens tilbakegang er så godt dokumentert at kun næringen selv nekter for dette. Dersom det hadde kommet pålegg om lustette og rømningssikre anlegg hadde mye vært gjort. De få anleggene som faktisk er tette og rømningssikre rapporterer om lovende resultater, men å pålegge merkostnader på den gullkalven næringa er, vil kreve enda mer guts fra beslutningstagerne. Norsk sjømat omsatte for 280 milliarder kroner i fjor, tygg på det tallet!

Norge med sin særstilling har et ekstra ansvar for å ta vare på villaksen, så det er mulig det må internasjonalt press til. Viljen og evnen fra de som kunne ha startet den smertefulle hestekuren som må til for å redde villaksen før det er for sent, er sørgelig fraværende.

Inntil videre får man vente på et mirakel. Resultatene av manglende gyting får man ikke se før 5-6 år senere. I mellomtida sager mange av greina de sitter på mens de pisser i bukse for å holde seg varme, mens det brenner et blått lys på dass. ■

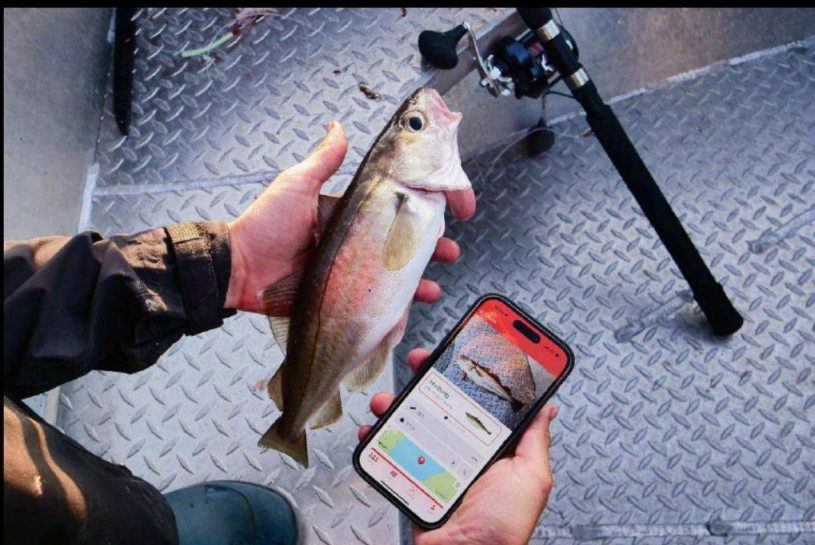
fiske@egmont.com

neste utgave

KOMMER
23. August

Slik tar du høstørreten

CHRISTER TESTER:
App som gir napp

Og mye mer ...!

RETURADRESSE:
ART AS
POSTBOKS 209
2021 SKEDSMOKORSET

15 UTG. KUN KR 349 *

+ Multiverktøy i gave

Gave til deg: Solid multiverktøy med en mengde funksjoner og godt grep. Stor kniv, liten kniv, sag, skrutrekker x 3, stjernetrekker, flaskeåpner, bokseåpner, bitsholder, 9 stk bits, knipetang med avbiter. Etui medfølger. **Verdi 399,-**

**DU SPARER
1535,-**

Så mye sparer du

15 blader	kr 1485
+ Multiverktøy	kr 399
Totalverdi	kr 1884
Din pris	kr 349*
Du sparer	kr 1535

*+ porto kr 49 for gaven

BESTILL I DAG

Scan QR-kode

eller send SMS

VIM59
til **2205**

Det lønner seg og abonnere!

Som abonnent får du Vi Menn levert hjem hver uke! + eksklusive temautgaver som Vi Menn Bobil, Vi Menn Båt, Vi Menn Bil og Vi Menn Premier League. Abonnementet løper inntil du sier opp. Du kan si opp når du vil. Etter introduksjonstilbudet er ordinær pris kr 549 for 16 utgaver.